

Munkanapló
Maribor, Szlovénia

Bóna Imola
12/c
Miskolci SZC Berzeviczy Gergely Technikum

ERASMUS+ SZAKKÉPZÉSBEN TANULÓK RÖVID TÁVÚ MOBILITÁSA

2024

Projektszám: **2024-1-HU01-KA121-VET-000211394**

Szektor: szakképzés

Tevékenység típusa: Accredited projects for mobility of learners and staff in vocational education and training

Erasmus+ mobilitási azonosító: **2024-1-HU01-KA121-VET-000211394**

Résztvevő: Bóna Imola

Intézmény: Miskolci Szakképzési Berzeviczy Gergely Technikum

Kurzus neve: 21-day-long ingternship mobility in Maribor, Slovenia in field of tourism and trading

Fogadó szervezet: ZAVOD ZA NOVODOBNO IZOBRAZEVANJE

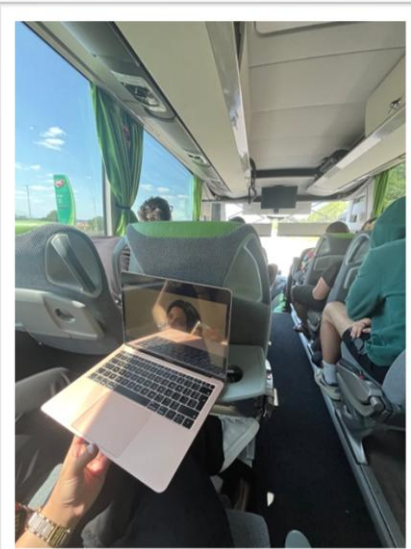
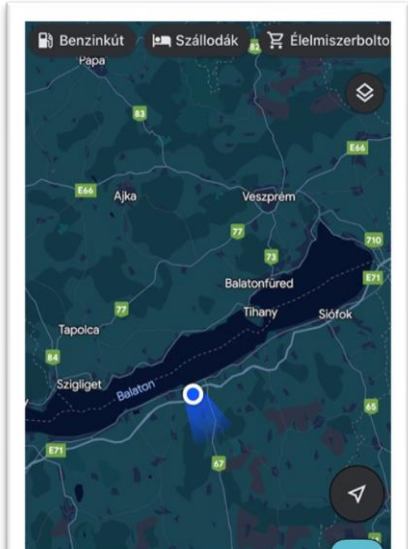
A mobilitás helyszíne: Pasterkova Ulica 3, 2000 Maribor, Slovenia

Mobilitás időtartama: 2025.06.21. – 2025.07.11.

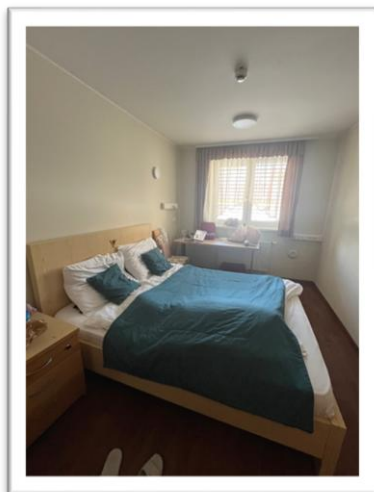
1. nap: 2025.06.21 (szombat)

A maribori kalandunk zökkenőmentesen indult. Miskolcra időben elindultunk a vonattal, a tanárnőnk már az állomáson várt minket, így együtt foglaltuk el a helyünket a kocsiban. Az út gyorsan eltelt, és hamar megérkeztünk Budapestre, a Keleti pályaudvarra. Innen a 4-es metróval utaztunk tovább Kelenföldre, ahol már a FlixBus érkezésére vártunk.

A busz is pontosan megérkezett, bepakoltuk a csomagjainkat, majd egy körülbelül 5 órás út állt előttünk. Szerencsére a buszon filmnézéssel ütöttük el az időt, így szinte észre sem vettük, milyen hamar eltelt az utazás. Délután 14:30 körül értünk Mariborba, ahol már két megrendelt taxi várt ránk – ezeket a fogadószervezetünk intézte előre. A taxisok egészen a szállásunkig, az S-Hotelig vittek minket, ami tökéletes helyen, a városközpont közelében található, iskolákkal körülvéve és csak pár perc sétára a belvárostól.

A szálloda előtt már ott várt minket Lea, a fogadóiroda egyik kedves munkatársa, aki segített a becsekkolásban és minden fontos tudnivalót elmondott nekünk. Vele együtt megnéztük a szobákat is, hogy minden rendben van-e, majd egyeztettük a másnapi programot.

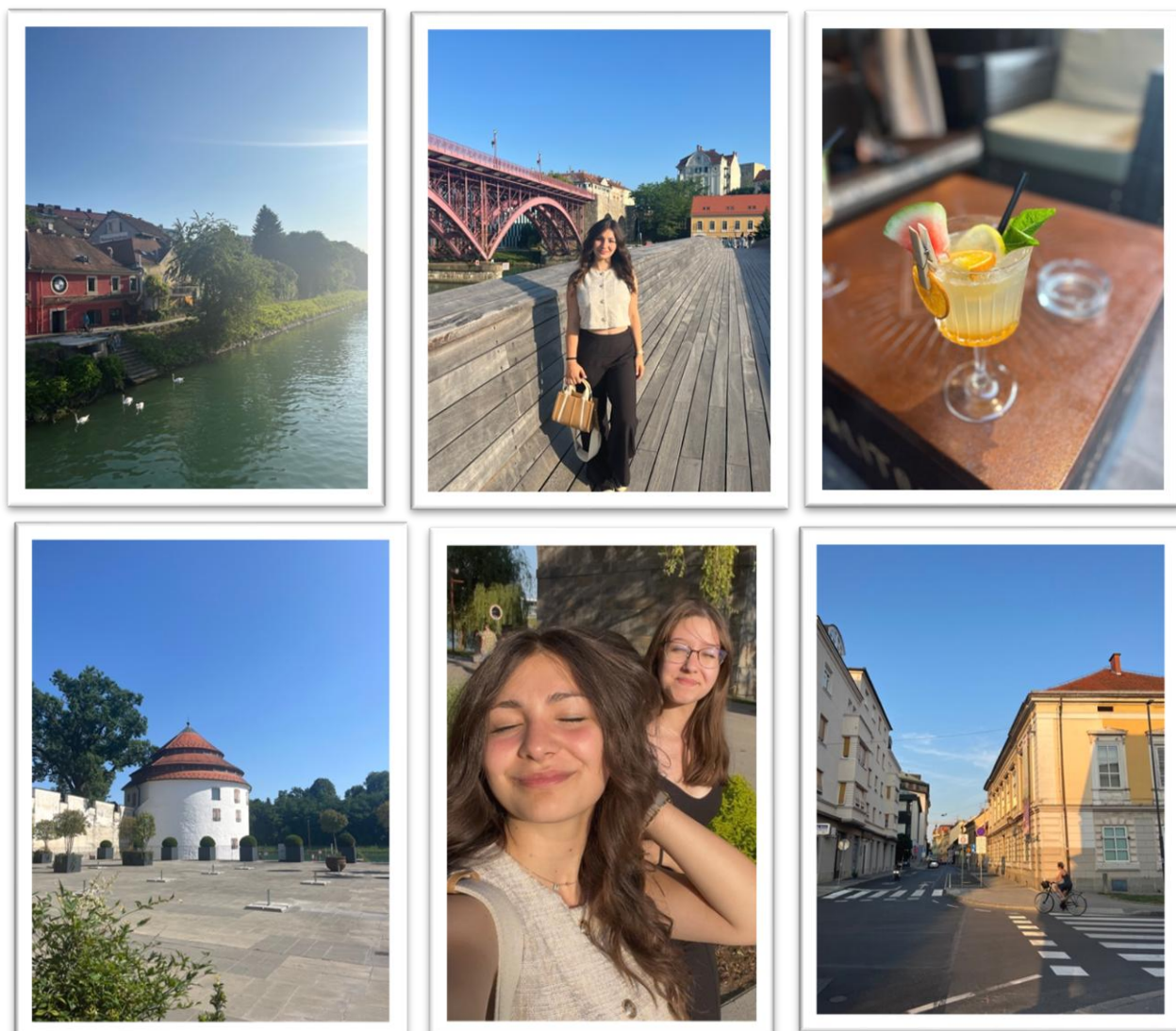

A szállás elfoglalása után gyorsan bevásároltunk néhány alapvető dolgot – mivel vasárnap a boltok zárva tartanak. Ez a szabály először furcsának tűnt, hiszen Magyarországon máshoz vagyunk szokva, de hamar alkalmazkodtunk.

A Lea-tól kapott kuponjainkkal az Ankara nevű étteremben használhattunk fel – itt körülbelül 30-féle ételből választhattunk. Én carbonara spagettit ettem, míg a barátnőm egy salátát választott.

Mivel még tele voltunk energiával és kíváncsisággal, úgy döntöttünk, hogy tovább fedezzük fel a várost: sétáltunk a Dráva partján, megnéztük az Europark plázát, majd a napot egy kellemes bárban zártuk, ahol egy frissítő koktéllal koccintottunk az előttünk álló idősakra.

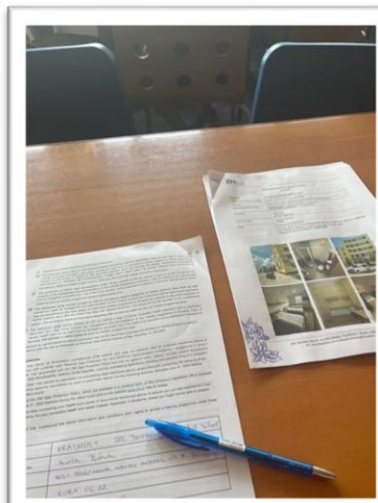

Az első nap élményekkel teli volt – már most úgy éreztük, hogy ez az út sokat fog adni nekünk. Este fáradtan, de izgatottan bújtunk ágyba, és már alig vártuk a másnapi megbeszélést a ZNI szervezettel.

2. nap: 2025.06.22 (vasárnap)

A második nap reggelén már korán útra keltünk, hiszen várt ránk az első hivatalos program. A hotel előtt egy olasz fiú fogadott minket – ő volt a ZNI egyik képviselője, és az volt a feladata, hogy elkísérjen minket az irodájukhoz. Először egy rövid sétát tettünk a „Tretja gimnazija” nevű buszmegállóhoz, ahonnan a G3-as vonallal utaztunk tovább egészen a „Dravograjška - Sokolska” megállóig, ahol az iroda található.

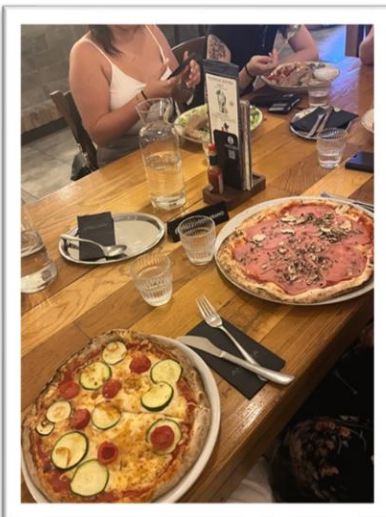
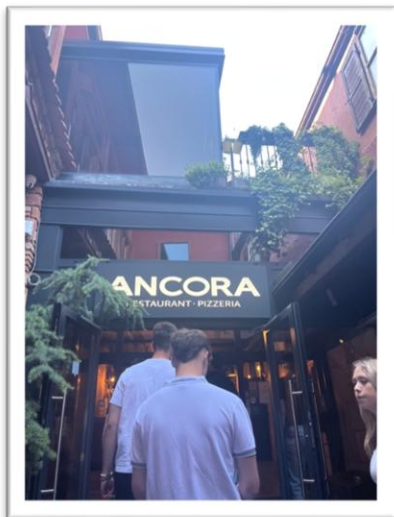
9:35-kor kezdődött a hivatalos program, amely során részletes tájékoztatást kaptunk az előttünk álló két hét menetéről. Már az első pillanattól kezdve érezhető volt, mennyire közvetlen és segítőkész mindenki a ZNI csapatában. Kedves gesztusként süteménnyel és vízzel fogadtak minket, ami azonnal megalapozta a barátságos, oldott hangulatot. Nagyon jó érzés volt, hogy apróságokra is odafigyelnek – tényleg azt éreztük, hogy bármikor számíthatunk rájuk, és ha szükségünk lenne valamire, ők ott lesznek.

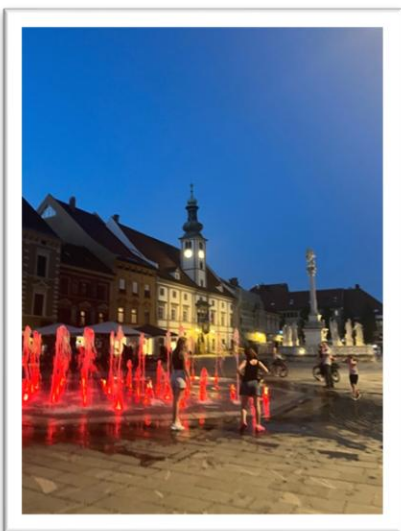
A bemutatkozó előadás során a mobilitási koordinátor ismertette a ZNI működését, valamint a program célját, szabályait és általános tudnivalóit. Áadtuk a magunkkal hozott dokumentumokat, majd egy rövid szünet után aláírtuk a hivatalos papírokat is – köztük a szállásra vonatkozó információs nyilatkozatot, a házirendet, valamint a foglalóról szóló dokumentumot. Külön kiemelném, hogy az egész előadás angolul zajlott – ez különösen tetszett, mert így teljesen természetes közegben tudott fejlődni az angoltudásom, szinte észrevétlenül.

A program 13:30 körül ért véget, ezután visszabuszoztunk a szállásunkra, ahol egy kis pihenés következett – szükségünk is volt rá, hiszen elég intenzív és információban gazdag délelőttön voltunk túl.

Délután újra nyakunkba vettük a várost, felfedeztük az eldugottabb utcákat, tereket és élveztük, hogy már egyre otthonosabban mozgunk Mariborban. Este 18:00-kor újra összegyűlt a csapat az Ankara étteremben, ahol ismét lehetőségünk volt kuponnal vacsorázni. Ezúttal én egy különleges pizzát választottam. Jó volt megosztani egymással az élményeinket, benyomásainkat, és már most kezdett kialakulni egy kellemes közösségi hangulat köztünk.

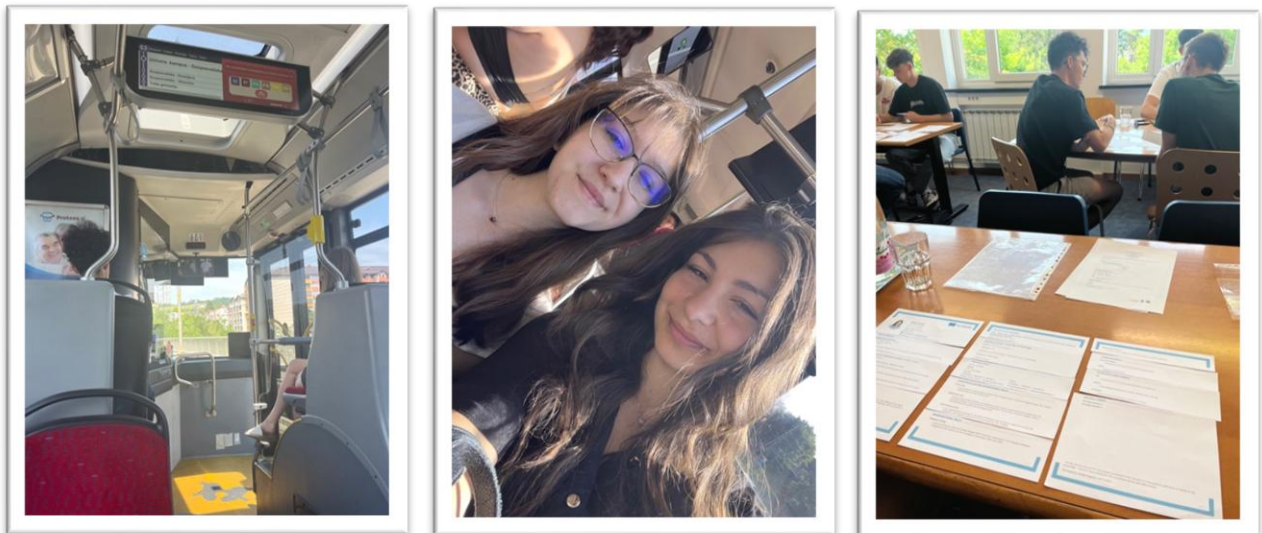
A vacsora után sem tértünk vissza azonnal a hotelbe – kíváncsiak voltunk arra, milyen az éjszakai Maribor. Sétáltunk a hangulatos utcákon, beszélgettünk, élveztük a város esti nyugalma és fényeit. Mire visszaértünk a szállásra, kellemesen elfáradtunk – ez a nap is tele volt új élményekkel és hasznos tapasztalatokkal, így boldogan huppantunk bele az ágyba, várva a következő nap kalandjait.

3. nap: 2025.06.23 (hétfő)

A harmadik napon ismét a már ismerős útvonalon, a G3-as busszal utaztunk el a ZNI irodájához, ahol egy igen tartalmas nap várt ránk. A program 8:55-kor kezdődött, és rögtön egy interaktív CV-workshop-pal indultunk, melyet Petra, a ZNI egyik munkatársa tartott. Petra személyisége és stílusa egyszerűen lenyűgöző volt – ritkán találkozni ennyire kedves, türelmes és mosolygós emberrel. Nyugodt kisugárzása és világos magyarázatai révén élvezet volt tanulni tőle.

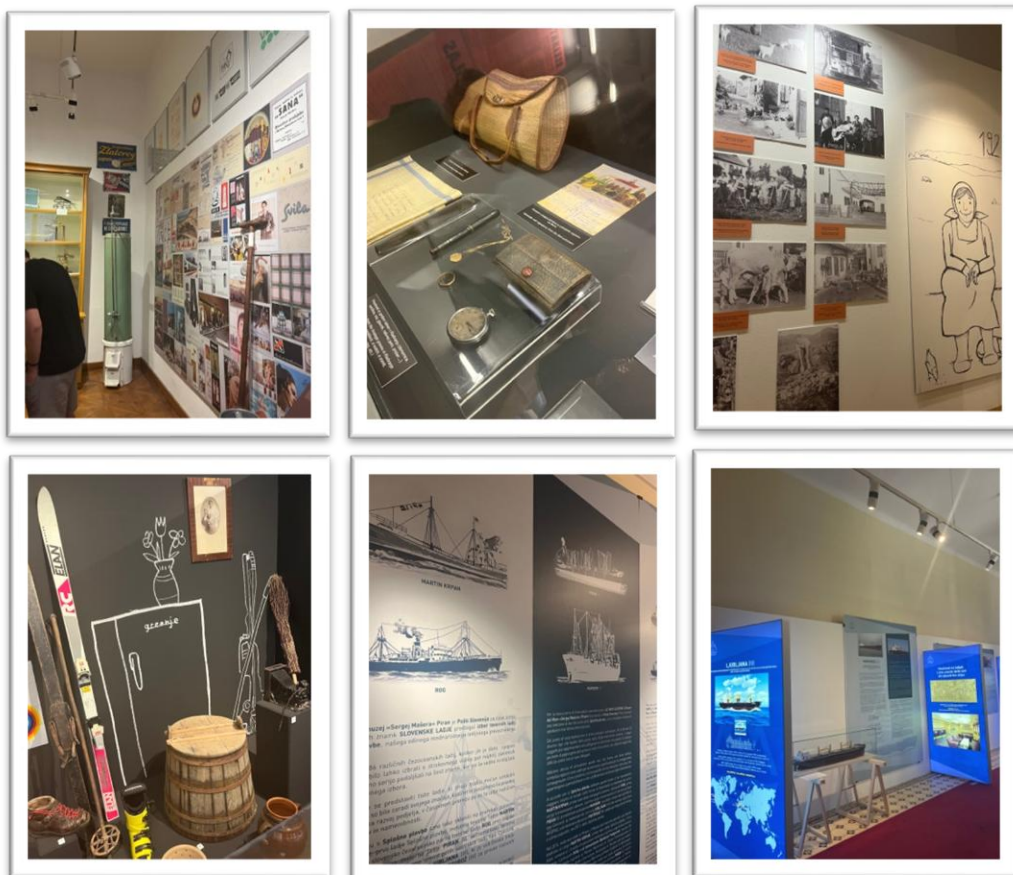
A workshop során különböző példákon keresztül áttekintettük, hogy milyen egy jó önéletrajz, és mik azok a gyakori hibák, amiket érdemes elkerülni. Nagyon hasznos és gyakorlatias tudást kaptunk, ami a jövőben is jól jöhet majd. Ezt követően röviden bemutatták azokat a cégeket és munkaköröket, ahol a résztvevők dolgozni fognak, majd sor került a szerződések aláírására is.

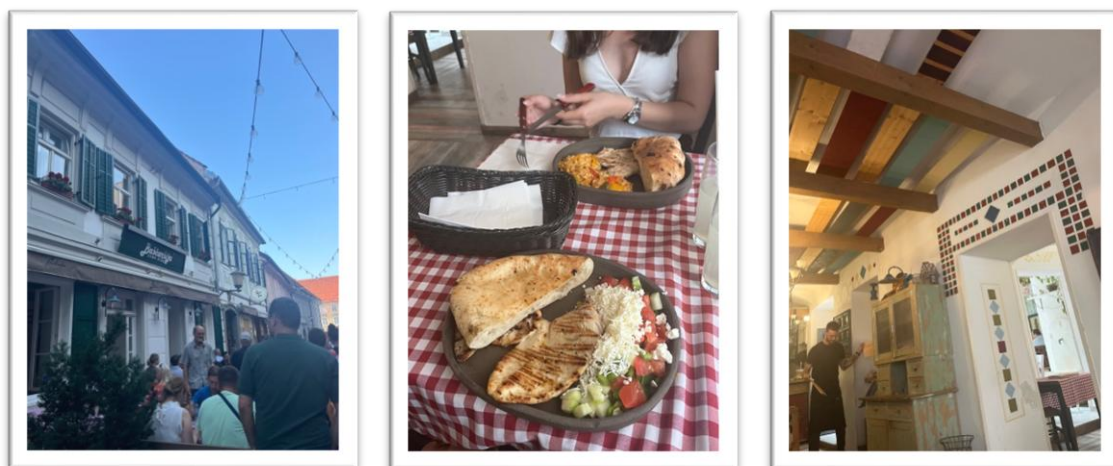
A szünet után egy próbainterjú következett, ahol mindenki külön-külön bemutatkozott Petrának, ezzel is készülve a következő napi éles interjúkra. Ez a gyakorlat szintén nagyon építő volt, hiszen valós szituációban próbálhattuk ki magunkat – mindezt támogató, biztonságos környezetben.

A szakmai program zárásaként egy prezentációt hallgattunk meg Szlovéniáról, amit Petra ismét kiválóan vezetett végig. Az előadás informatív és mégis könnyed hangvétellű volt, bemutatva Szlovénia történelmét, kultúráját, földrajzát, szokásait, és még Petra személyes kedvenceit is. Ezek az apróbb személyes kitekintések különösen emberközelivé tették az egészet. Nagyra értékeltem, hogy az előadás teljes egészében angolul zajlott – így a nyelvi készségeim is fejlődtek közben, különösen a szakmai és kulturális szókincs terén.

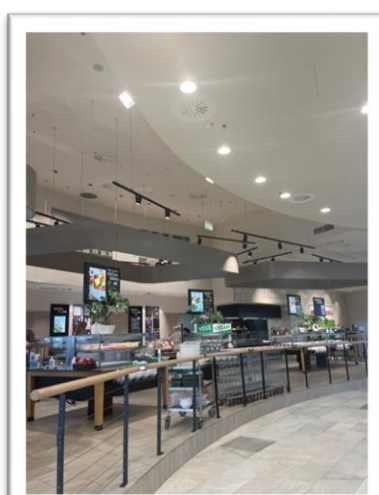
A délutáni program során buszra szálltunk, és ellátogattunk a Szlovén Nemzeti Felszabadítási Múzeumba, ahol egy idegenvezető mutatta be nekünk Szlovénia első és második világháborús történelmét. A múzeumi látogatást követően folytattuk a programot egy városi sétával, ahol megismerkedtünk több történelmi emlékmű és épület történetével. Az idegenvezetés teljes egészében angolul zajlott, ami nemcsak a nyelvtudásom fejlesztését segítette, hanem idegenvezető szakos diákként különösen izgalmas és tanulságos volt látni, hogyan épül fel egy kétrészes városnéző program, milyen módszerekkel vonják be a hallgatóságot, és hogyan lehet érdekesen mesélni helyi értékekről.

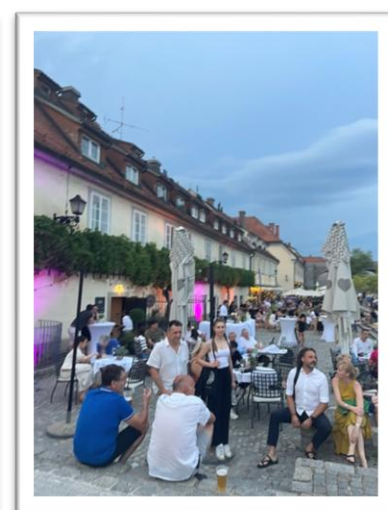
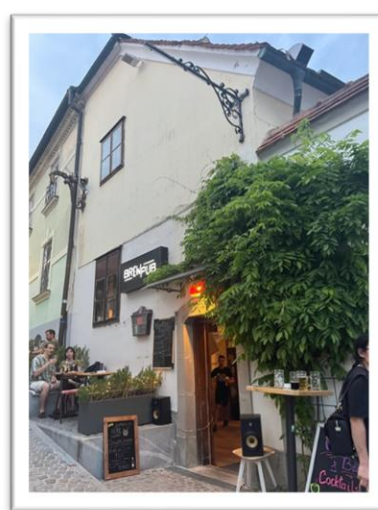
Az idegenvezetés végére már eléggé elfáradtunk, így a barátnőmmel beültünk egy közeli, nagyon hangulatos étterembe, ahol kedves kiszolgálásban volt részünk, és végre pótolhattuk az elvesztett energiát.

A pihenés után, 19:00 körül a Spár-os kuponjainkat felhasználva vacsorázni mentünk az Europark bevásárlóközpontba, ahol makarónit ettünk. Nagyon praktikusnak találtam ezt a kuponos rendszert, hiszen nemcsak egyszerűvé és gördülékennyé tette a napunkat, de a reggelente érkező lunch-boxok is bőségesek és változatosak voltak – mindig volt bennük valami, amit akár tízóraitra vagy uzsonnára is el tudtunk vinni.

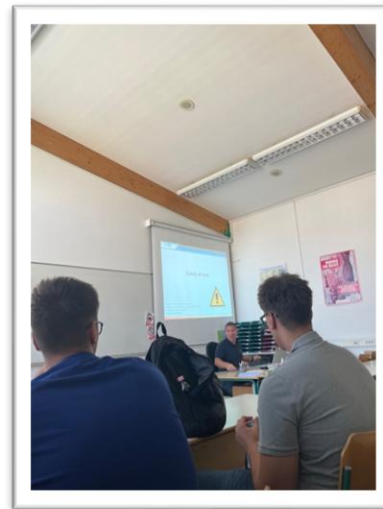
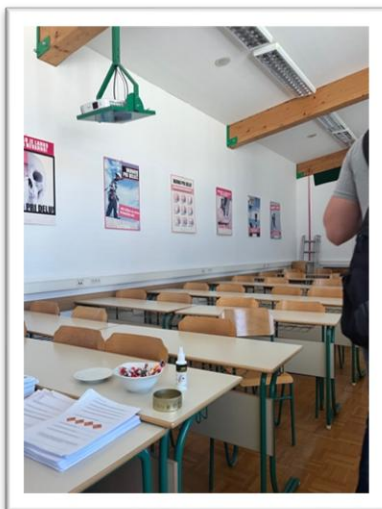
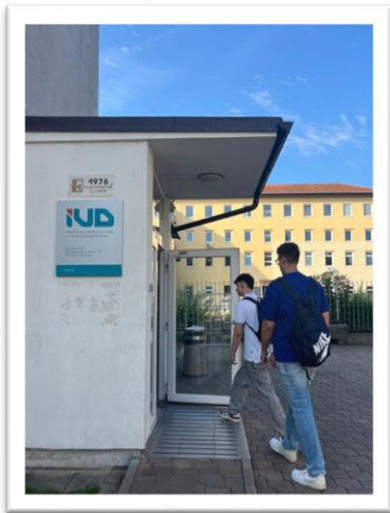
Hazafelé sétálva észrevettük, hogy a Dráva partján hatalmas nyüzsgés van – mint kiderült, éppen a Lent Festival zajlik! A színpadon különféle előadók léptek fel, és a hangulat egyszerűen magával ragadó volt. Rengeteg ember gyűlt össze, minden tele volt élettel és zenével – igazán különleges élmény volt ennek a részesévé válni, átadni magunkat a helyi közösség lüktetésének.

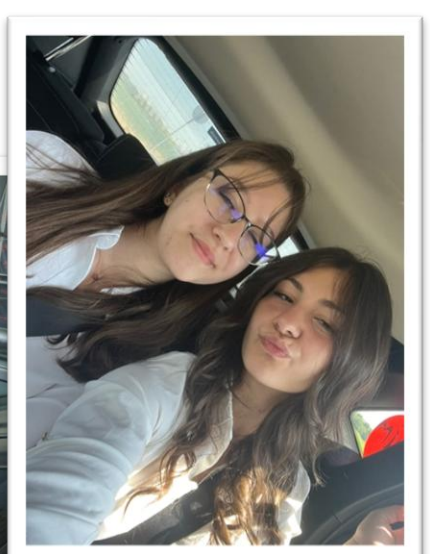
Az estét végül pihenéssel zártuk, és elkezdtünk készülni a következő napra.

4. nap: 2025.06.24 (kedd)

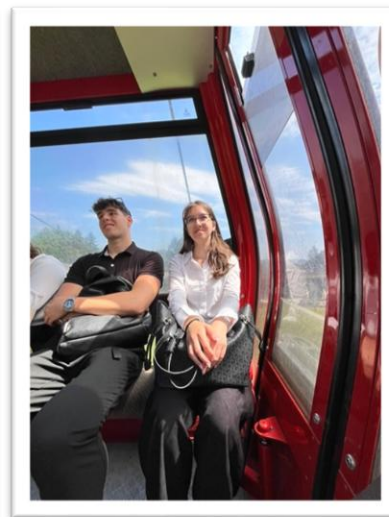
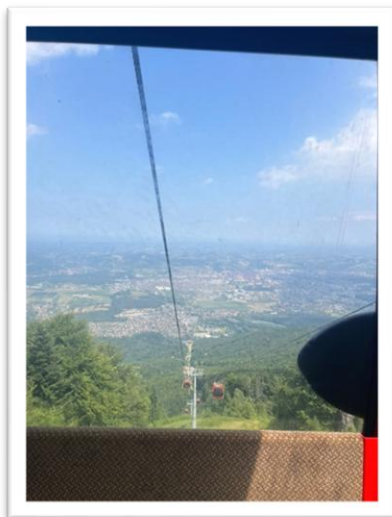
A keddi napunk egészen korán indult, hiszen már 7:35-kor felszálltunk a jól megszokott G3-as buszra, hogy eljussunk az IVD központba, ahol munkavédelmi oktatáson vettünk részt. Az előadást egy rendkívül közvetlen és szimpatikus oktató tartotta, aki diáktársait nyelvezettel és könnyed stílusban magyarázta el a legfontosabb tudnivalókat. Meglepően élvezetes volt az egész, és sok új, hasznos információval lettünk gazdagabbak – nemcsak a szabályokról, hanem arról is, hogy milyen hozzáállásra van szükség egy esetleges vészhelyzet során.

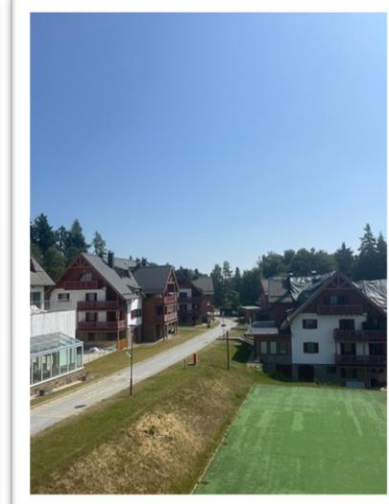
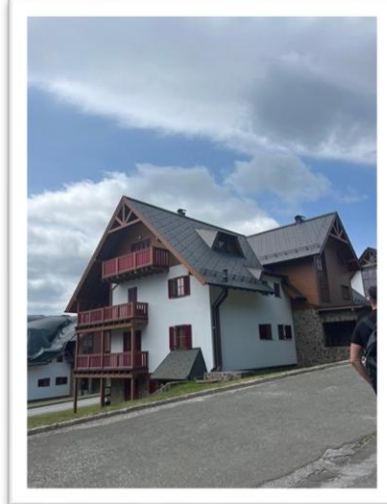
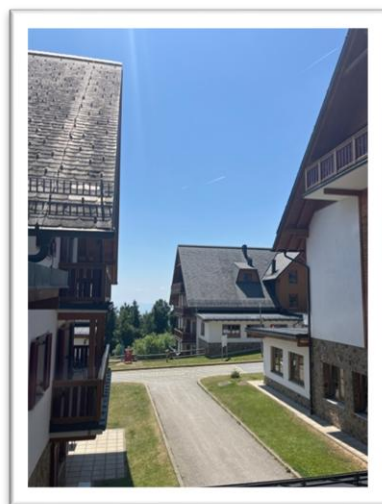
Az oktatás után visszatértem a szállásra, hiszen én csak 10:30-kor indultam el az interjúmra, ahova taxival vittek minket. Az interjú miatt nem is aggódtunk annyira... sokkal inkább a gondolás utazás miatt, amivel fel kellett jutnunk a Pohorje hegytetőre.

Mire a taxi kitett minket, már ott várt ránk Violeta, a ZNI egyik koordinátora, aki mindenben segített – többek között abban is, hogy megigényeljük a havi bérletünket a felvonóra. Ez már önmagában is különleges élmény volt, hiszen nem sokan mondhatják el magukról, hogy munkába gondolával járnak!

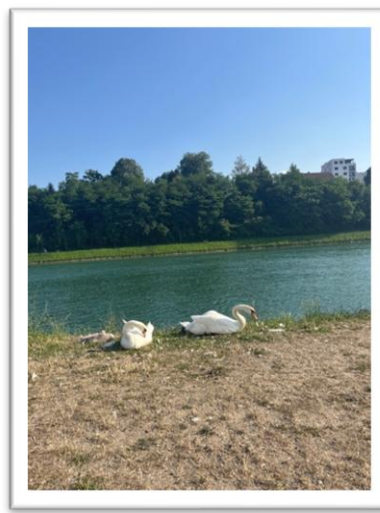
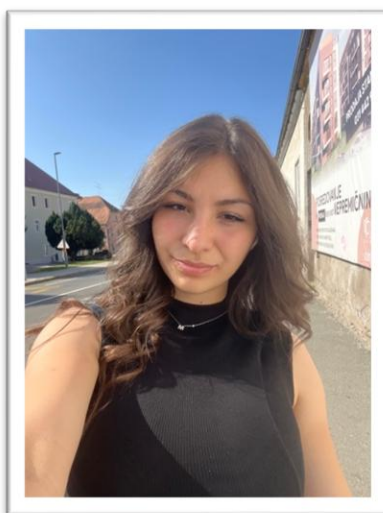
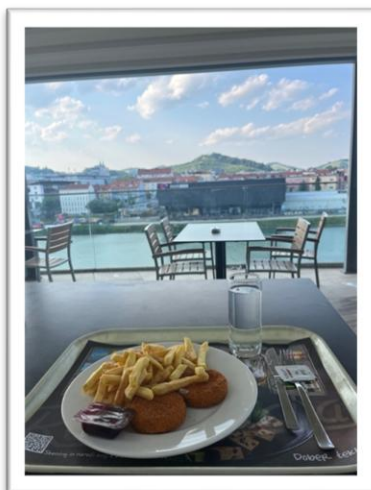
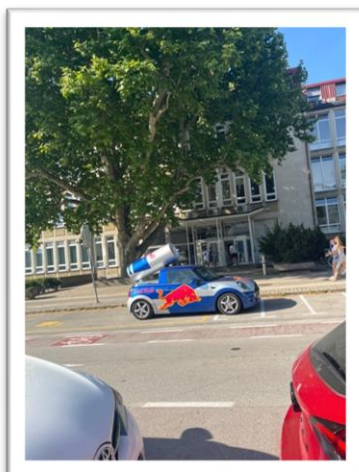

Amint felértünk a hegytetőre, szó szerint szerelembe estünk a környezettel. A levegő friss volt, a madarak csicseregtek, a fenyvesek ölelték körül a vidéket, és mindenhol gyönyörű faházak sorakoztak. Úgy éreztük, mintha egy varázslatos kis erdei faluba csöppentünk volna. A hangulat egészen különleges volt – nyugodt, békés és barátságos.

A szállodához Violeta kísért fel minket, végig jelen volt az interjún, sokat segített a jelenléte. Bár előzetesen úgy tudtuk, hogy az interjú után rögtön elkezdünk dolgozni, végül nem így történt: a napunk egy körbevezetéssel és egy kellemes, baráti beszélgetéssel zárult. A szálloda egyik munkatársa, Darjan, rendkívül közvetlen és barátságos volt, egyből megtaláltuk vele a közös hangot. Ráadásul meglepetésként azt is felajánlották, hogy a munkanapok végén nyugodtan használhatjuk a wellness részleget és a medencét – ez óriási gesztus volt a részükről.

Miután visszaértünk a szállásra, egy kis pihenés után újra útnak indultunk, ezúttal vacsorázni. Az esti célpontunk az Europark volt, ahol ismét felhasználhattuk a vacsorakuponjainkat. Én ezúttal rántott sajtot választottam áfonyalekvárral és sültkrumplival – isteni volt! Az étteremből nyíló kilátás pedig szinte panorámaként terült elénk, a Dráva partjának látványa csodás háttérként szolgált egy hosszú nap lezárásához.

Az este végén visszasétáltunk a szállásra, és csendben készültünk a következő napra, hiszen másnap már valóban elkezdődött a szakmai gyakorlat – izgatottan, de tele motivációval vártuk, mit tartogat számunkra az első munkanap.

5. nap: 2025.06.25 (szerda)

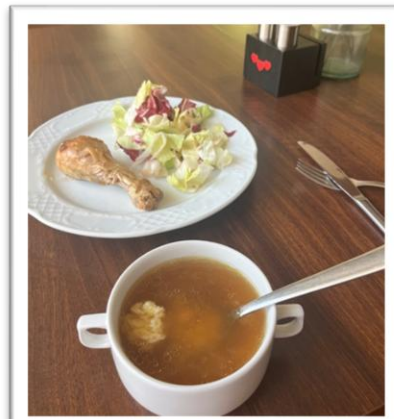
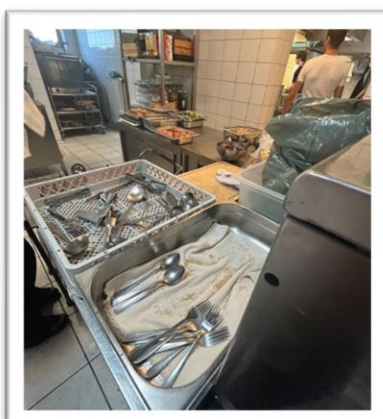
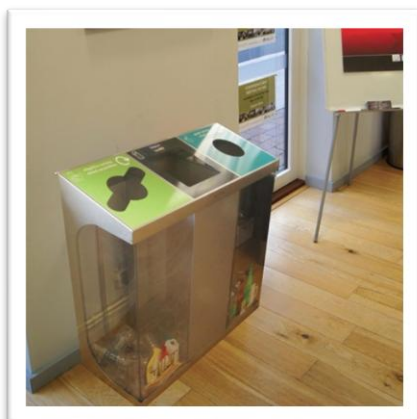
Ez a nap volt az első igazi munkanapunk, így izgatottan és kíváncsian ébredtünk. Már alig vártuk, hogy végre találkozzunk a kollégákkal, felfedezzük, milyen feladataink lesznek, és megtapasztaljuk a szállodai élet valódi ritmusát. Így reggel korán elindultunk és élveztük a természet felkelését a gondolából.

Az érkezés után kedvesen megmutatták nekünk az öltözőt, majd egyből be is kapcsolódtunk a reggeli előkészületeibe és lebonyolításába. A feladataink közé tartozott a tányérok leszedése az asztalokról, azok letörlése, a büfé feltöltése, poharak mosogatása és egyéb apróbb teendők.

Már itt feltűnt, mennyire környezettudatosan működik a szálloda: mindenhol minimum háromféle szemetes volt, és nekünk is külön kellett gyűjtenünk a maradékot, szalvétát és a műanyagokat. Bár ezt már a ZNI-s megbeszéléseken is említették, mégis egészen más volt ezt élőben, a gyakorlatban látni. Tényleg nem véletlen, hogy Szlovénia megkapta a „zöld ország” címet – itt valóban komolyan veszik a fenntarthatóságot.

Ezután egy nagyon különleges gépet is megismerhettem: egy evőeszköz-szárító gépet, ami homok segítségével szárítja és vízkömentesíti az evőeszközöket. Nekem ez teljesen új élmény volt.

Tizenegy óra körül jött az ebédidő. Minden dolgozó – legyen az a lobbiban, a housekeeping részlegen vagy a konyhán – egyszerre megy enni. Négyféle főétel közül lehet választani, plusz leves is van. Az ebédlő nagyon családias hangulatú, és ekkor döbbsentem rá igazán, mennyi fiatal dolgozik a szállodában: legalább 6-8, hozzánk hasonló korú diák beszélgetett az egyik asztalnál. Ettől az egész munkahely sokkal fiatalosabbnak, energikusabbnak tűnt, és egyből tudtam: itt könnyű lesz barátokat szerezni. Ráadásul szinte mindenki beszél angolul – még a takarító nők is –, így a kommunikáció egyáltalán nem jelent gondot.

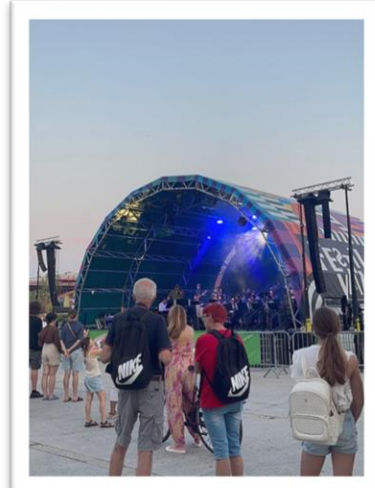
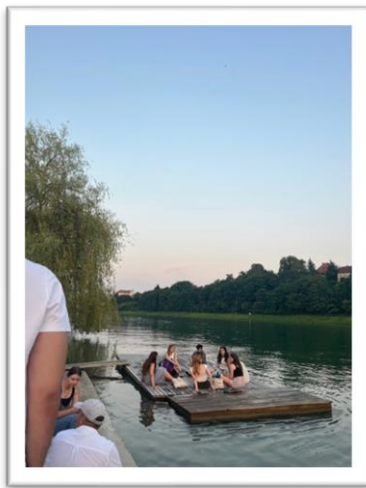
Ebéd után felmentünk a lobby bárba, ahol apróbb feladatokat kaptunk, hiszen a legtöbb vendég már elhagyta a szállodát a Championship verseny miatt. Mint megtudtuk, a szálloda jelenleg válogatott sportolókkal, edzőkkel és hivatalos csapatokkal van tele – bár én nem követem a sportvilágot, biztos vagyok benne, hogy sok híres emberrel találkozhattunk volna.

A bárban kitakarítottuk a teret: felsöpörtünk, rendbe tettük az asztalokat, székeket, és a gyereksarokban is rendet raktunk. Ezután Leon, a recepciós, aki aznap ránk figyelt, részletesen megmutatta a bár működését – a kávé gép használatát, a mosogatógépet, az üdítők helyét, a raktárt és minden fontos pontot. A nap végén még besegítettünk a konferenciateremben is: letöröltük a székeket, rendeztük az asztalokat – aztán véget is ért a munkaidőnk, és Leon elengedett minket.

Munka után visszatértünk a szállásra pihenni, majd este 18:00-kor elmentünk vacsorázni az Ancara étterembe. Szerdán ugyanis nemzeti ünnep volt: Szlovénia függetlenségének napja, amit 1991 óta ünnepelnek, így szinte minden zárva tartott. Én aznap gorgonzolás pennét ettem, ami isteni volt!

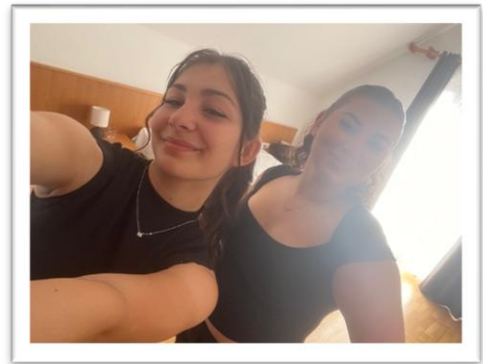
Később sétáltunk egyet a Dráva-parton, ahol belecsöppentünk a Lent Fesztivál hangulatába. A szabadtéri színpadokon koncertek és előadások zajlottak, sok fiatal gyűlt össze, piknikeztek, beszélgettek, nevetgéltek. Jó volt látni, milyen élő, nyüzsgő egy város Maribor, és mennyire érződik rajta az egyetemi légkör.

Végül még sétáltunk egyet, közelebbről is megnéztük a színpadokat, majd hazatértünk, mert a nap fáradalmi után jól esett a pihenés – főleg, hogy másnap is munka várt ránk.

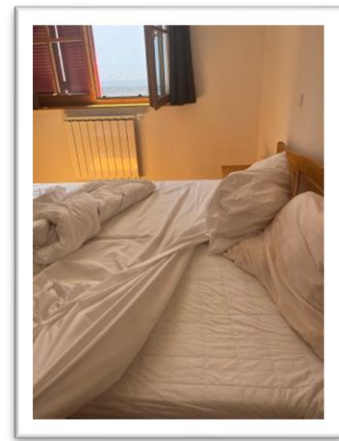
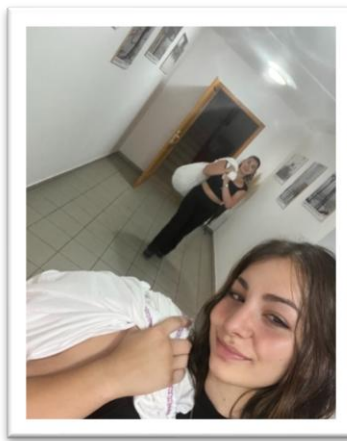
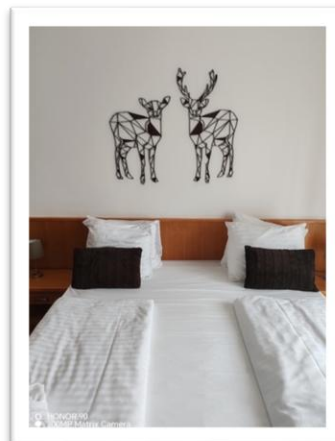
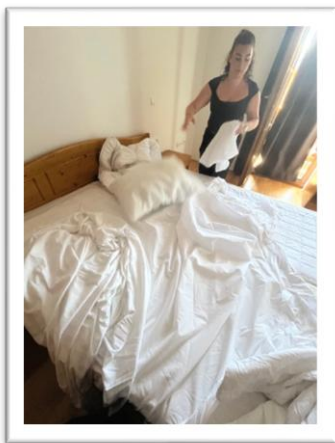
6. nap: 2025.06.26 (csütörtök)

Reggel a szokásos módon indult a nap: felkeltünk, megreggeliztünk, majd elindultunk a hotel felé. Ezen a napon a housekeeping részlegen dolgoztunk, vagyis a szálloda takarítási feladataiba kapcsolódtunk be. Elsőre talán meglepőnek tűnhet, de egyáltalán nem éreztük tehernek – sőt, kifejezetten izgalmas és tanulságos nap kerekedett belőle.

A hotel egyik Managere fogadott minket, és személyesen mutatta meg, hogyan zajlik a szobák takarítása. Az első két órában velünk volt, segített lehúzni a lepedőket, huzatokat, és részletesen elmagyarázta a szálloda tisztasági rendszerét. Nagyon példamutató volt a hozzáállása: nemcsak irányított, de aktívan részt vett a munkában, ami hatalmas tiszteletet váltott ki belőlünk.

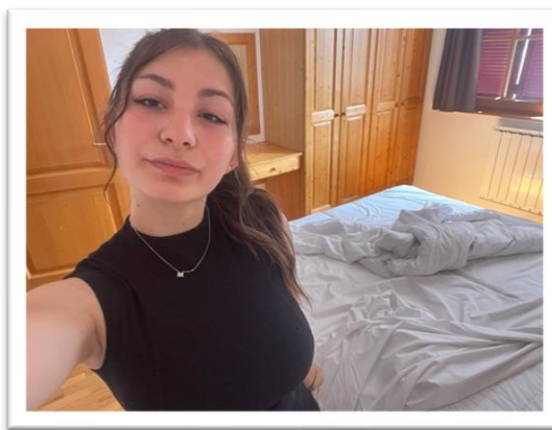
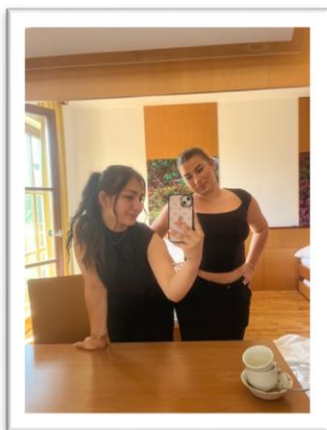
Feladatunk az volt, hogy az ágyakról lehúzzuk a huzatokat, lepedőket, párnahuzatokat, és összegyűjtsük a törölközőket. Miután már belejöttünk a folyamatba, ránk bízott egy egész apartmanház előkészítését. Meglepő, de kifejezetten jó hangulatban telt a munka: zenét hallgattunk, közben sok érdekes dolgot találtunk a szobákban (kis apróságokat, vicces elhagyott tárgyakat), és szinte észre sem vettük, milyen gyorsan telt az idő. Bár fizikailag fárasztó volt, mégis élveztük, hogy közelebbről is beleláthattunk a szálloda működésének egyik legfontosabb részébe.

Mire végeztünk az ágyak lehúzásával, elérkezett az ebédidő. Ezúttal is mindenki együtt étkezett, amit továbbra is nagyon szeretek – a hangulat mindig közvetlen, szinte családi. Aznap húslevest ettem, natúr csirkemellet tepsis burgonyával és céklával – finom és házas volt.

Ebéd után találkoztunk a szállodai mentorunkkal, aki átadta nekünk a jövő heti beosztásunkat. Átnéztük, értelmeztük, majd bemutatott minket a takarító csapatnak, akikkel a délutáni műszakot töltöttük. Nagy megkönnyebbülés volt, hogy ők is jól beszéltek angolul, ráadásul nagyon nyitottak és érdeklődőek voltak felénk. Ők mutatták meg nekünk, hogyan kell beágyazni: felhúzni a tiszta huzatokat, lepedőket, párnákat – és ezek után már ebben segítettünk a délután hátralévő részében.

A nap végén, 15:00 körül végeztünk, és hazamentünk, hiszen 16:00-ra volt megbeszélve a monitoring meeting a ZNI-s mentorunkkal, Marušával. Ezen a találkozón mindenki elmondhatta, hogyan érzi magát, van-e problémája a szállással, a munkával, vagy bármilyen más észrevétele – szerencsére minden rendben volt.

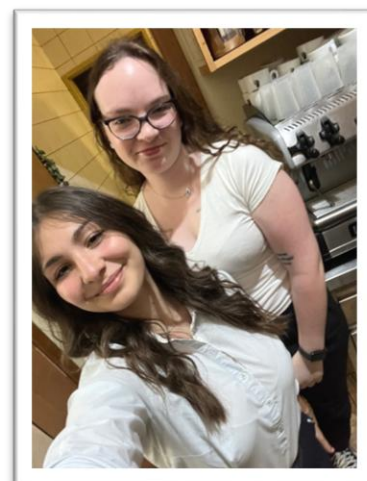
A nap hátralévő részében pihentünk, majd este elmentünk a SPAR éttermébe vacsorázni, ahol én rántott húst ettem krumplipürével. Ezután még egy rövid sétát tettünk a plázában, nézelődtünk, vásároltunk néhány apróságot, amire otthon szükség volt, majd hazamentünk, és egy kis beszélgetés után lepihentünk.

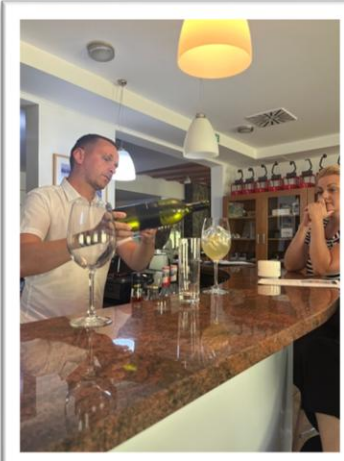
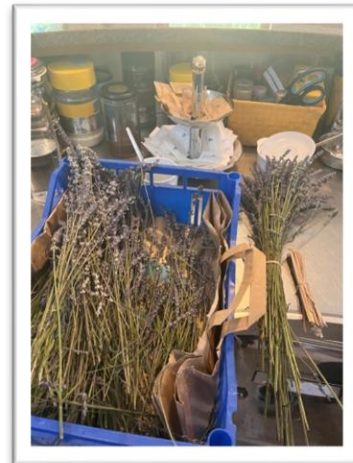
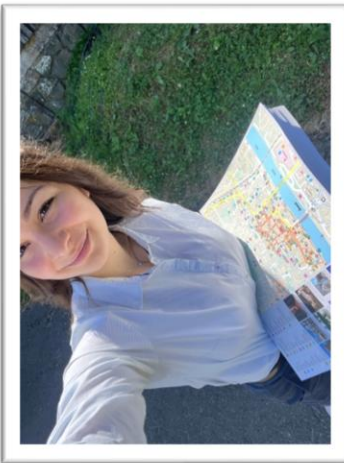
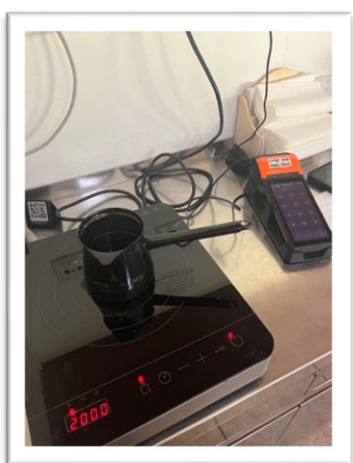
7. nap: 2025.06.27 (péntek)

Ezen a napon dolgoztam utoljára a héten, hiszen a hétvégére szabadnapot kaptam. A lobbyban töltöttem a napot, egy kedves kolléganőmmel, Nastiával, akit már az előző nap alkalmával volt szerencsém megismerni.

A reggel lassabban indult, mivel a vendégek többsége csak később szokott leérkezni reggelizni vagy kávézni, de ahogy telt az idő, egyre több munkánk akadt. A nap folyamán főként kávézt készítettem, rendet raktam a bárban, és segítettem az ott dolgozóknak.

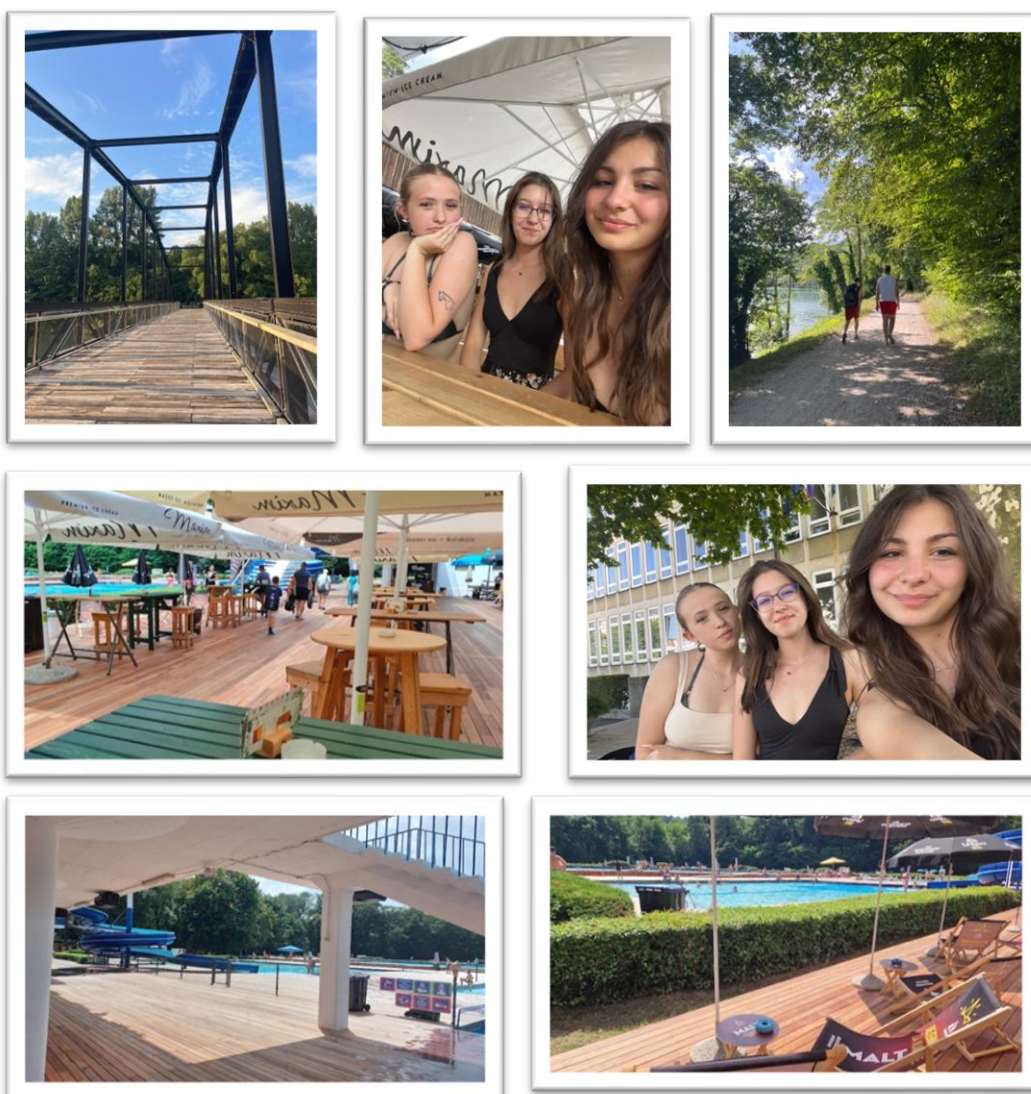

A recepciós lány, Meggie nagyon segítőkész volt, sok apróságot megmutatott, például azt is, hogyan készítik el a török kávé, ami az egyik vezető kedvence. Ezután rendbe tettem a lobby területét, letöröltem az asztalokat, és friss levendulát helyeztem el a vázákba. Egy idő után kaptam egy különlegesebb feladatot is: le kellett mennem a gondolaállomáshoz, ahonnan egy adag városi térképet küldtek fel a szállodába. Ezeket a térképeket a vendégek kapják, hogy könnyebben eligazodjanak Maribor nevezetességei és látványosságai között.

Az ebédszünet után visszatértünk a munkához, és ekkor egy kifejezetten érdekes élményben lehetett részem. Az egyik menedzser, Darjan – aki az interjún is jelen volt – éppen egy új, nyári koktéllapot készített elő. Kipróbálta az italokat, és lehetőséget kaptam arra, hogy megkóstoljam őket, sőt, el is mondhattam a véleményemet. Háromféle italról volt szó: Aperol Spritz, Hugo Spritz és egy violás sziruppal készült különleges változat. Ezután azt is megtanította, hogyan kell elkészíteni őket.

A munkaidőm végén, mivel sok barátom aznap szintén szabadnapos volt, közösen elhatároztuk, hogy elmegyünk a Maribor Island nevű strandra. Szerencsére a hotel előtt található a buszmegálló, így könnyen és gyorsan eljutottunk oda. A strand kis mérete ellenére nagyon hangulatos és természetközeli volt. Két medencével, egy csúszdával és rengeteg fával volt körbevéve. Lepakoltunk egy napozóágyra, csobbantunk a vízben, mert nagyon meleg volt, majd a nap végén a helyszínen vacsoráztunk is

Különösen tetszett, hogy volt egy homokos röplabda- és focipálya is, ahol lehetett röplabdát kérni – ezzel éltünk is. A nap végére alaposan elfáradtunk, így amikor hazaértünk, csak gyorsan lezuhanyoztunk, és nyugovóra tértünk. Ez a nap nemcsak a munkáról, hanem a közös élményekről, az új ismeretekről és a kikapcsolódásról is szólt.

8. nap: 2025.06.28 (szombat)

Szombaton szabadnapos voltam, így végre lehetőségem nyílt kicsit tovább aludni és kipihenni az eddigi napok fáradalmait. A barátnőm, Aliz aznap reggel még dolgozott, így egyedül kezdtem a napot – filmnézéssel és egy nyugodt reggelivel.

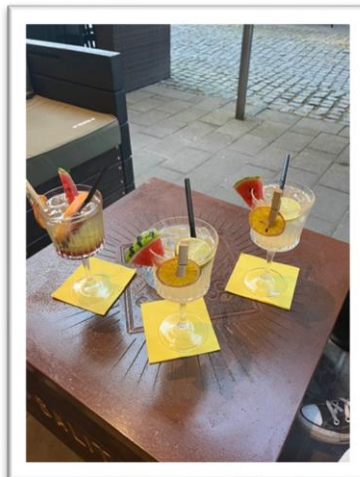
A többiek közül többen is szabadnaposak voltak, különösen azok, akik a kereskedelemben dolgoznak, így hamar megszületett az ötlet, hogy közösen elmegyünk plázázni az Europarkba. Már az első pillanattól kezdve érezhető volt, hogy nagy leárazások vannak, a tömeg hatalmas volt, de ennek ellenére szuper élmény volt. Rengeteg jó dolgot találtunk, és nagyon élveztük a közös vásárlást.

A bevásárlás közben feltűnt, hogy az utcákon sokan nemzeti viseletben sétálnak, ami rögtön felkeltette a kíváncsiságomat. Először azt gondoltam, valamilyen szabadtéri műsor készül, de meglepetésemre az eseményt az Europark pláza közepén tartották meg. Egy 30 perces műsort láttam, amelyben különböző nemzetiségek mutatták be néptáncaikat és hagyományaikat. Ez a váratlan élmény teljesen lenyűgözött – különösen tetszett az autentikus ruhák, zenék és a résztvevők lelkesedése.

Ezek után közösen ebédeltünk a plázában, a kuponjainkat felhasználva, majd később Aliz is csatlakozott hozzánk munka után. Mivel még mindig volt időnk és kedvünk egy kis esti lazuláshoz, visszamentünk ugyanarra a helyre, ahol az első nap koktéloztunk. Annyira jó emlékünks volt róla, hogy mindhárman vágytunk egy nyugodt, beszélgetős estére ott.

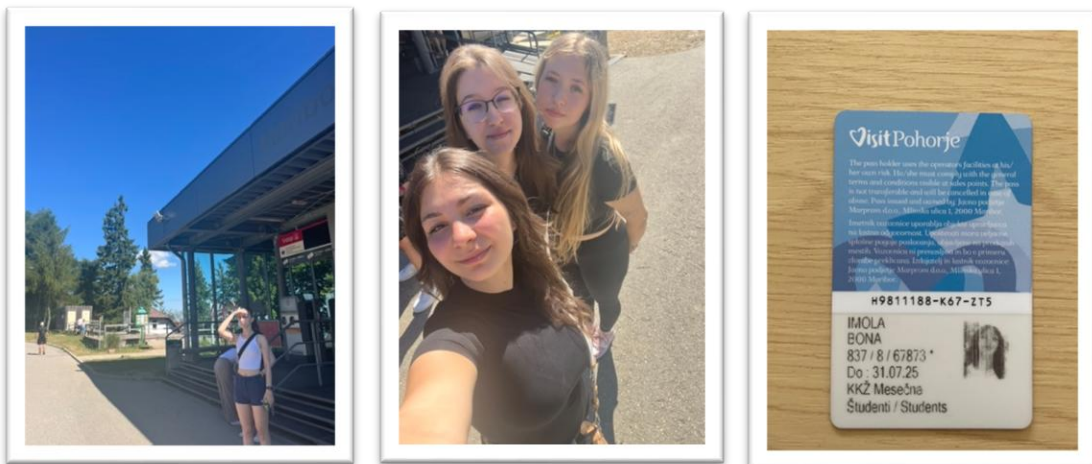
Végül hazamentünk, aztán lepihentünk – egy igazán kellemes, élményekkel teli nap volt, amiben a kikapcsolódás és a kultúra is helyet kapott.

9. nap: 2025.06.29 (vasárnap)

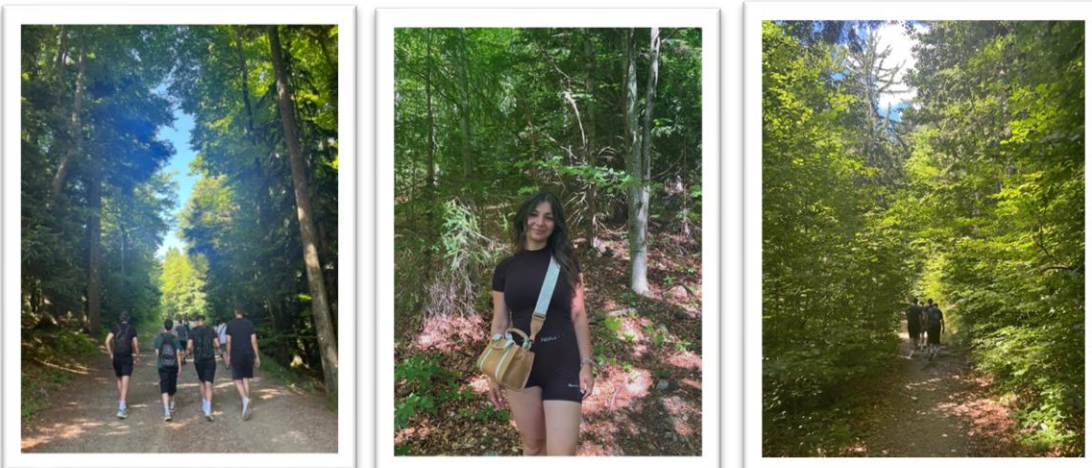
Ezt a napot már a megérkezésünk óta izgatottan vártuk, hiszen a ZNI szervezett számunkra egy közös programot a Pohorje-hegyre. Vasárnap mindenki szabadnapos volt, így végre együtt tölthettünk egy egész napot, munka nélkül.

Reggel a városban találkoztunk, a G6-os buszmegállónál, ahová a ZNI egyik mentora is megérkezett, hogy végigvezessen bennünket a kiránduláson. Egy fiatal, lendületes és nagyon közvetlen lány volt, akivel már az első perctől kezdve oldott volt a hangulat. Egyáltalán nem éreztük feszélyezve magunkat, inkább úgy, mintha egy baráttal kirándulnánk.

A busz elvitt minket Pohorjéig – számomra és néhány másik résztvevő számára ez már ismerős helyszín volt, hiszen nap mint nap itt dolgozunk, és erre közlekedünk. A többieknek segítettünk jegyet váltani a gondolához, nekünk szerencsére volt havi bérletünk, amit már rutinosan használtunk.

A gondola gyorsan felrepített minket a hegy tetejére, ahonnan egy kellemes túrát kezdtünk az erdőn keresztül. A természet egyszerűen lenyűgöző volt – keskeny ösvényeken, árnyas fák között sétáltunk, néha egy-egy tágas tisztásra értünk ki, és néhol a sűrű erdő közepén haladtunk. A séta során sokat beszélgettünk, nevettünk, kikapcsolódtunk – igaz, néhány meredekebb emelkedő kicsit próbára tett minket, de összességében könnyed, élvezetes útvonal volt.

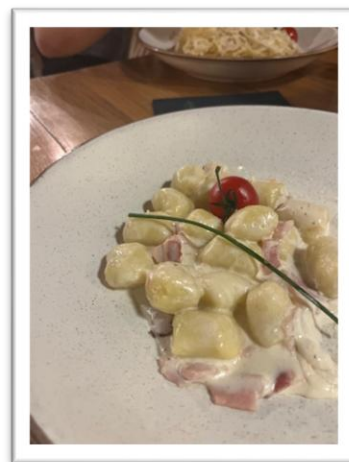
Különösen emlékezetes élmény volt, amikor egy kis hegyi forráshoz értünk, ahol isteni, jéghideg víz csordogált, igazi felüdülés volt ebben a nyári melegben. Olyan 11 óra körül értünk fel a túra végpontjához, egy hangulatos hegyi menedékházhoz, ahol már vártak minket egy előre megrendelt bográcsgulyással. Ez a nagyon jól esett, hiszen már mindenki megéhezett a túra végére, és az étel isteni finom volt. A barátnőmmel ketten egy tányérral is jól laktunk, annyira kiadós volt.

Majd visszaindultunk, így egy szép kettő-három órás kört tettünk meg az erdőben, mire visszaértünk a gondolához. A mentor jelezte, hogy aki szeretne, maradhat fent a hegyen, hiszen sok lehetőség van különféle eszközök bérlésére, de mivel mi nap mint nap itt vagyunk, ez már nem jelentett akkora újdonságot számunkra.

Hazatérve szinte azonnal lepihentünk – be kellett látnunk, hogy bár csodálatos nap volt, azért fizikailag eléggé elfáradtunk. Estére azonban még összeszedtük magunkat, és 19 órakor közösen elmentünk vacsorázni az Ancora étterembe, ahogy eddig is minden vasárnap. Én ezúttal carbonarás gnocchit.

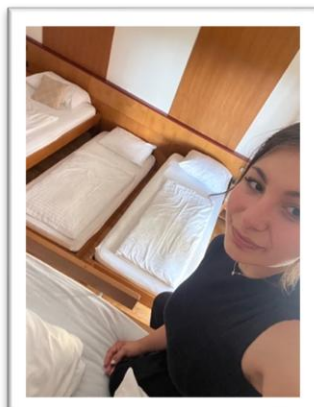
Ez a nap a pihenés, a természet és a közösségi élmény tökéletes kombinációja volt – egy kis kikapcsolódás, mielőtt újra munkába állnánk másnap.

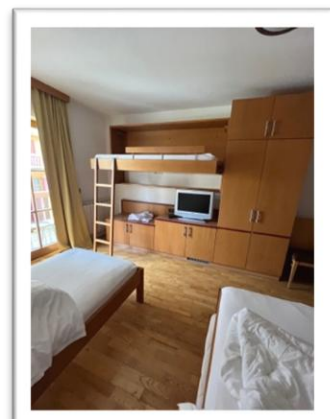
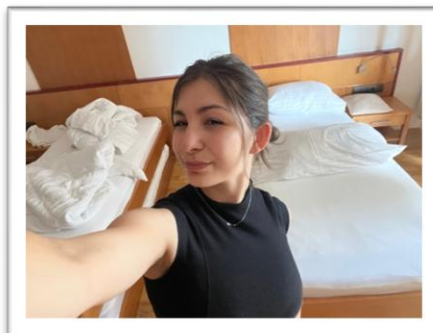
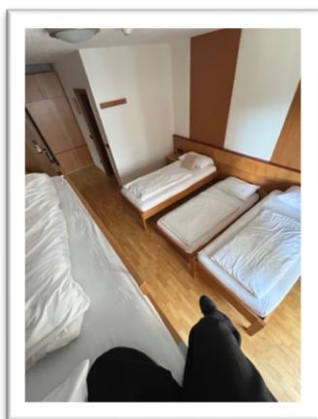
10. nap: 2025.06.30 (hétfő)

A mai nap újra a takarítás volt – ezúttal is Pannával, az osztálytársammal dolgoztam együtt, akivel már egész rutinos párost alkotunk. Tudtuk, mi hol van, hogyan kell rendesen megvetni az ágyakat, és hogy a szennyest hova kell vinni. Az elején, amikor még minden új volt, ezek a dolgok időigényesek voltak, de mostanra már sokkal gördülékenyebben megy minden.

Ezúttal különleges feladat várt ránk: a szobákat gyerekek számára kellett előkészíteni, ugyanis a szálloda két tábort is fogadott erre a hétre – az egyik tűzoltós, a másik focitábor volt. Mivel a hotelnek hatalmas foci pályája van. A legtöbb szobába négy kis lakó érkezett, ami a szálloda teljes kapacitását lefedte – így nem unatkoztunk.

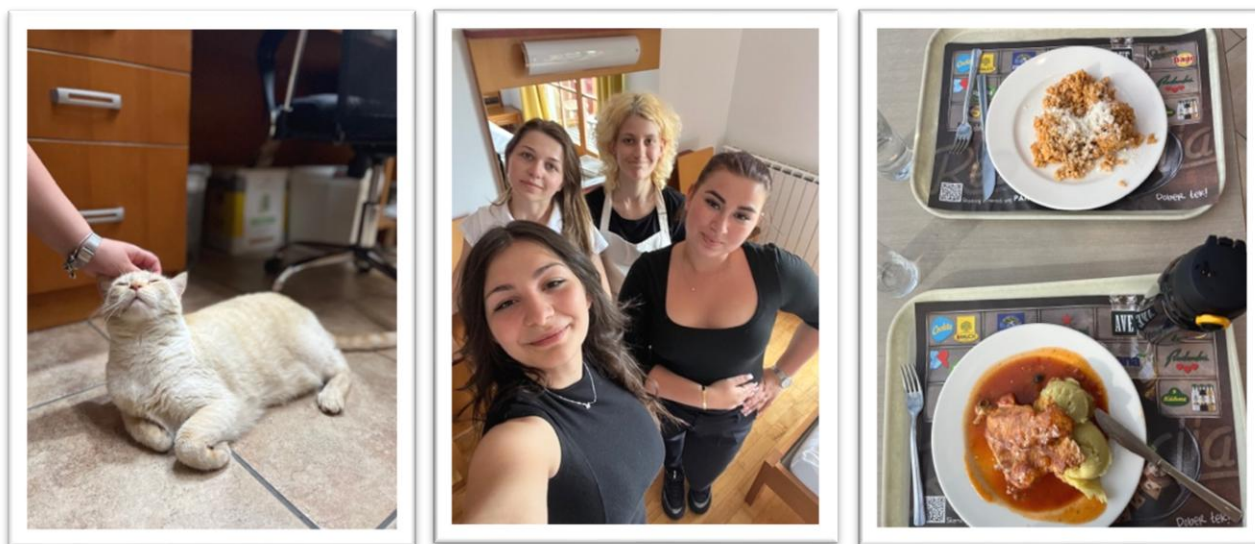

A legnagyobb kihívást egyértelműen az emeletes ágyak jelentették. Felmászni és fent megvetni az ágyat úgy, hogy az tökéletes legyen – na, az nem kis feladat! De végül belejöttünk ebbe is. Közben zenét hallgattunk, énekelgettünk, sokat nevettünk, szóval próbáltuk a lehető legjobb hangulatban végezni a munkát.

Nagy szerencsénk volt a takarítónőkkel is – nagyon aranyosak voltak, segítőkészek, és mivel ők is diákok, így gyorsan megtaláltuk velük a közös hangot. Tényleg sokkal jobb úgy dolgozni, hogy jó emberekkel vagy körülvéve.

És végre találkoztam a szálloda „háziállatával” is – egy édes kis cicával, akiről már sokat hallottam, de eddig mindig csak messziről láttam. Ma viszont odajött hozzám, és végre megsimogathattam – szinte feldobta az egész napomat.

Munka után természetesen kellett egy kis pihenő, mert a takarítás mindig fárasztóbb, mint elsőre gondolná az ember. De miután kipihentük magunkat, a barátnőmmel elugrottunk vacsorázni a Sparba. Én lecsós húst ettem, ő pedig bургburt.

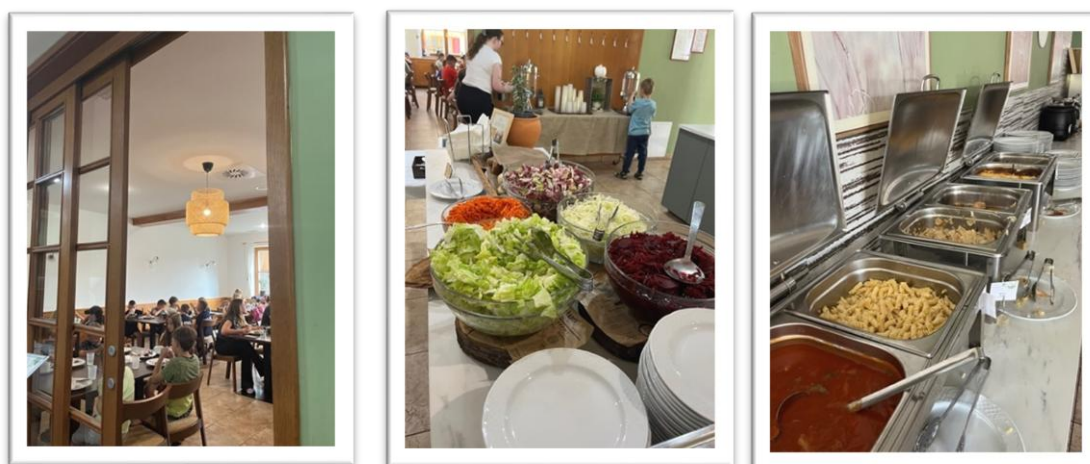
Az estét már lazábban töltöttük: a szobában kártyáztunk, majd időben lefeküdtünk – hiszen másnap újabb nap vár ránk.

11. nap: 2025.06.01 (kedd)

Ma délelőtti műszakom volt, tehát reggelre mentem dolgozni. Már a nap elején gyanús volt a „gyerekbarát” reggeli előkészítés – kis müzlik, kakaó, minipalacsinta – szóval tudtam, mire számítsak. Nem is tévedtem: megérkeztek azok a gyerekcsapatok, akiknek előző nap a szobákat készítettük elő.

Amikor megláttam, hogy mennyi gyerek szaladgál összevissza, egy pillanatra megijedtem: „ezt vajon hogyan fogjuk kordában tartani?” De szerencsére a tanáraik profik voltak – szépen sorba állították őket, és egész jól kézben tartották a helyzetet. Persze így is volt egy jó a káosz – gyerekek jöttek-mentek, mindenki egyszerre akart enni, és a végére úgy nézett ki az étterem, mintha bombát robbantottak volna.

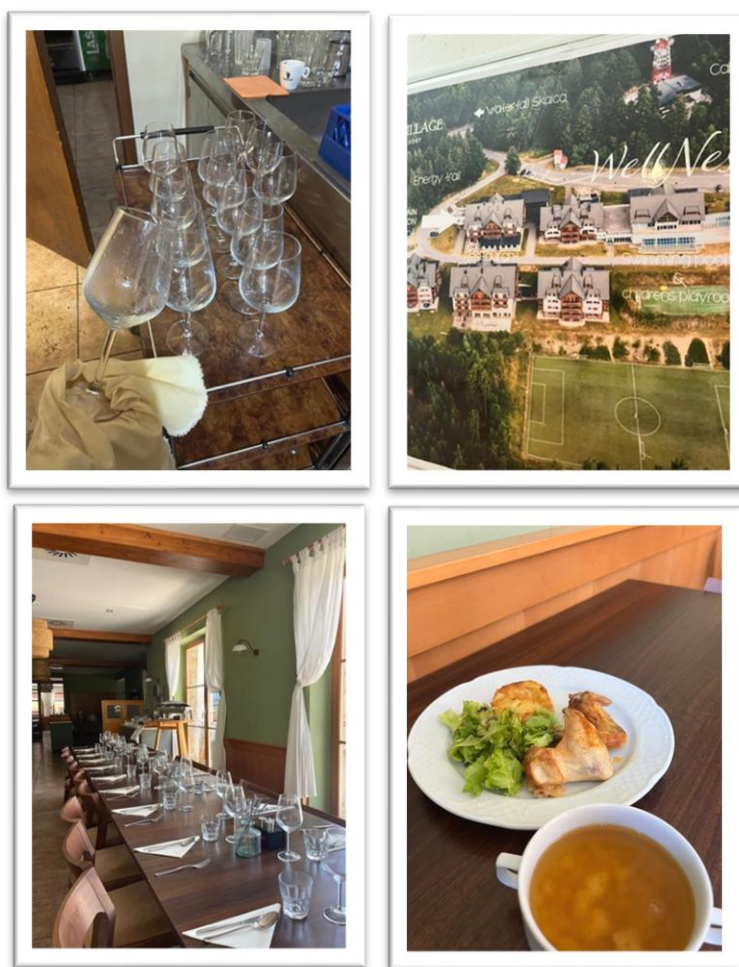

Próbáltunk a lehető legtöbbet takarítani – segédkocsival szedtük össze a tányérokat, poharakat, és próbáltuk tartani a tempót. Persze nem volt könnyű, de mégis: a gyerekek annyira aranyosak voltak! Hiába nem beszélek szlovénul, pacsiztak velem, mosolyogtak, volt, aki angolul mondta,

hogy thank you, mások pedig összerakták a tényérjaikat, és igyekeztek segíteni – már amennyire egy gyerek tud. A mosolyuk pedig tökéletes visszajelzés volt – őszinte, kedves és igazi.

A reggeli után közösen ebédeltünk a személyzettel, ami egy kicsit visszahozta az erőnket. De nem sokáig, mert már készülni kellett az újabb menetre – ebédre jött vissza a gyereksereg, és ráadásul különleges vendégek is érkeztek hozzánk.

A szállodában ugyanis egy továbbképzés zajlott, ennek a csoportnak külön díszebédet szerveztek. Előkészítettünk számukra egy gyönyörű, hosszú, megterített asztalt – borospoharakkal, elegáns szalvétákkal. Az én feladatom volt a borospoharak törölgetése, a terítékek előkészítése és az ebédkínálat rendberakása.

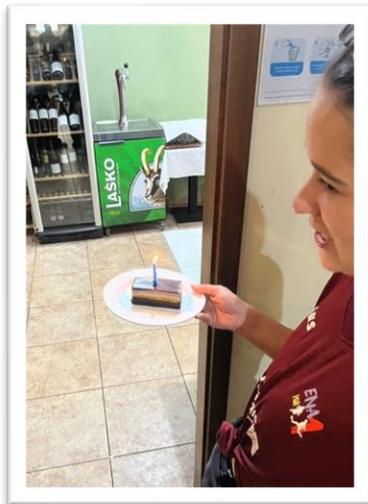
Ez a nap igazán intenzív volt – gyereksereg, vendégek, nyüzsgés –, de rengeteg pozitív pillanat is volt benne. A gyerekek kedvessége, a közös munka hangulata, és az, hogy láttam, hogyan alakul át a szálloda egy ilyen különleges eseményre, újra feltöltött egy kicsit.

12. nap: 2025.06.02 (szerda)

Ez a nap igazából nem hozott nagy újdonságokat – minden ment a szokásos kerékvágásban. Délelőtt reggeliztettem, ahogy már többször is, így a feladatok is ismerősek voltak: előkészítés, feltöltés, tálalás, használt táányérok és poharak összeszedése, és természetesen az elmaradhatatlan közös ebéd reggeli után.

A gyerekek persze továbbra is tele voltak energiával – főleg a focitáboros csapat –, de mostanra már egész jól hozzászoktunk a ritmusukhoz, és Eva barátnőmmel már teljesen önállóan végeztük a feladatainkat. Jó érzés volt, hogy szinte nem is kellett kérdeznünk, minden ment magától, ahogy megtanultuk.

A nap egyetlen igazán különleges pillanata az volt, amikor kiderült, hogy az egyik kisfiúnak a focitáborból ma van a születésnapja. A személyzet előre készült, így kaptunk egy házi sütit gyertyával, amit meglepetésként vittünk neki. Az egész csapat énekelte a Boldog születésnapot – szlovénul természetesen –, és nagyon megható volt látni a kisfiú örömét. Engem teljesen kizökkentett a munkából ez a kedves pillanat – a sok rohanás után olyan jólesett egy kis emberi meghatódottság, főleg egy gyerek mosolyán keresztül.

Délután ebédnél ismét segítettünk az éttermi rendrakásban, majd megint érkeztek prémium vendégek, így külön asztalt terítettünk számukra – szépen, szabályosan, elegánsan. Nagyon tetszik, hogy egyre több mindenbe bevonnak minket, és már nemcsak a felszínét látjuk a munkának, hanem a háttérfolyamatokat is.

Ma például megmutatták nekünk a hátsó raktár rendszerezését is – hova kell pakolni a különböző eszközöket, hogyan ellenőrizzük a lejárat dátumokat, és mit hol találunk meg. Ez nekem különösen érdekes volt, mert így jobban átlátom, hogyan működik egy ilyen szálloda belülről.

A nap végén még egy extra öröm ért minket: Eva hazavitt minket kocsival, így nem kellett a buszozással bajlódniuk – igazi áldás volt ez a kis kényelem!

Otthon már csak lazítottam... talán filmet is néztem... őszintén szólva nem is emlékszem.

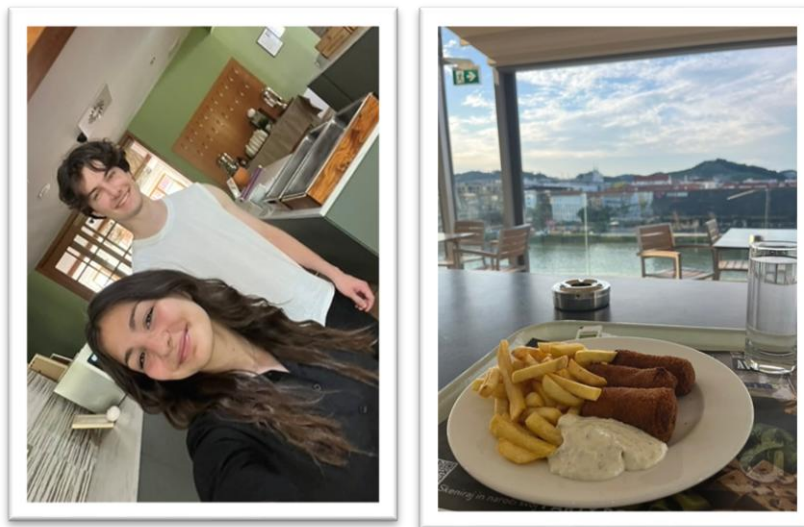
13. nap: 2025.06.03 (csütörtök)

Na, hát ez a nap kicsit összefolyik a többi között – semmi extra nem történt, és valahogy még képet sem készítettem, ami nálam ritka. Azért persze a nap nem telt eseménytelenül, még ha nem is volt benne nagy durranás.

A munkában a szokásos reggeli műszakom volt, tehát jött a megszokott rutin: előkészítés, reggeliztetés, tálcák, tányérok, poharak begyűjtése, felmosás, majd az étterem rendbetétele ebéd előtt. Már teljesen otthon érzem magam ezekben a feladatokban.

A nap egyik kis színfoltja volt, hogy megismerkedtem Josével, a tulajdonos 75 éves apukájával, egy új kollégával, mivel segített nekünk. Vele németül beszélgettünk, mert nem tudott angolul. Jó érzés volt, hogy használhattam a német nyelvtudásomat, és igazából motiváló is volt, hogy nemcsak angollal lehet boldogulni itt. Sajnos ezen a napon elbúcsúztam egy új barátomtól is, aki Németországból érkezett, és két hónapig volt a hotelben a konyhán Erasmus programban. Fura volt elköszönni – rövid idő alatt is elég jó kapcsolatot építettünk ki.

Amúgy az egyik legjobb dolog Mariborban az volt, hogy szinte mindenki ugyanabban a szállodában lakott, mint mi. Az Erasmusos diákokat gyakorlatilag mind ide szállásolták el, így könnyen lehetett ismerkedni, barátkozni. Az olasz csapattal már az elejétől jóban voltunk, sokat beszélgettünk velük, de portugálokkal is alakult ki ismeretség. Egész Maribor fiatalosnak tűnt emiatt, tele volt diákokkal – még ha maga a város csendes is. Este 10 után tényleg olyan, mintha mindenki nyugovóra térne, és teljesen kiürülnek az utcák. Kicsit szokatlan volt, de megvolt a maga nyugalmas bája.

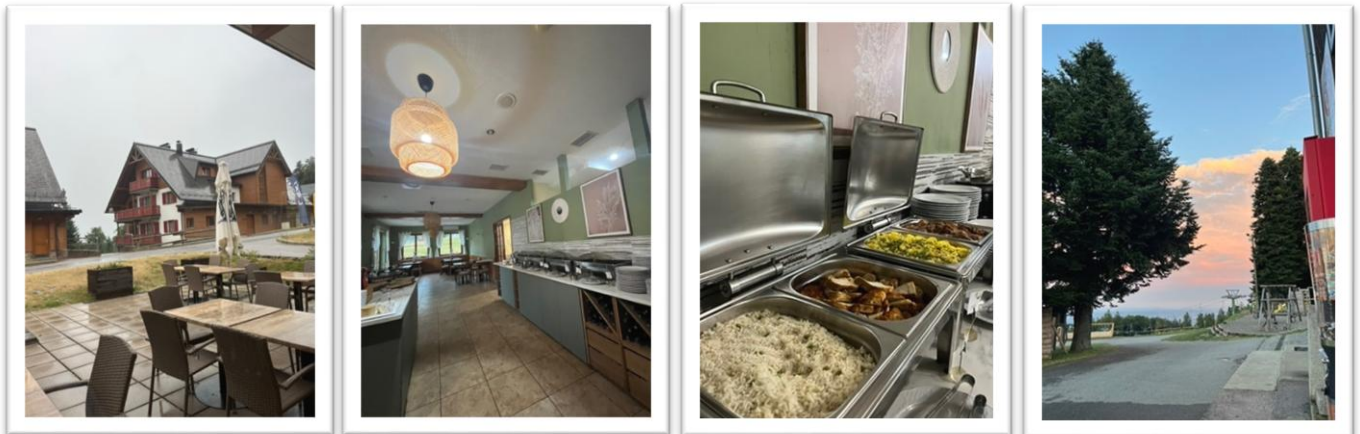
Délután Alizzal megint a Spár éttermébe mentünk vacsorázni. A kilátás a Drávára még mindig lenyűgöző – ezt egyszerűen nem lehet megunni. Ma valami rántott palacsintaszerűséget ettünk, finom volt és jól esett a rendes étel a nap végén. Aztán már csak hazaértünk, beszélgettünk egy keveset, majd hamar csucsultunk

14. nap: 2025.06.04 (péntek)

Péntek reggel hatalmas vihar csapott le Maribor környékére – már hajnalban érezni lehetett, hogy valami készül, de mikor tényleg leszakadt az ég, az elég ijesztő volt. Dörgött, villámlott, zuhogott az eső – nem volt épp ideális nap munkába menni.

Jól felöltözve, esernyővel felszerelve indultunk el a gondolához, kerülgettük a hatalmas pocsolyákat, miközben az eső csak csepergett... Aztán mire odaértünk a gondolaállomáshoz, kitört egy újabb vihar, így a gondolát egy ideig leállították. Szerencsére az állomás jól fedett volt, kényelmes fotelekkel, padokkal – szóval nem bántuk annyira a várakozást. Írtunk a főnöknék a helyzetről, és nagyon megértően reagált, ami hatalmas megkönnyebbülés volt.

Egy kis csúszással, de végül sikerült feljutni a Pohorjéra, ahol ezúttal a vacsorára készültünk. Ismerős feladatok vártak rám – terítés, előkészületek, szervírozás –, de a délutáni műszak hangulata egészen más volt, mint a reggelieké. Sokkal nyugodtabb volt minden, kevesebb vendéggel, így volt idő beszélgetni, ismerkedni.

Ezen a napon találkoztam egy nagyon kedves olasz sráccal, Flavioval. Már az első perctől megtaláltuk a közös hangot, és igazán könnyű volt vele együtt dolgozni. Talán ez az egyik legcsodásabb része az Erasmus programnak: hogy minden nap új embereket ismerhetek meg, akik máshonnan jöttek, mást csinálnak, mégis ugyanabban a világban mozgunk most. És még szebbé teszi ezt, hogy mindenki nyitott, érdeklődő és barátságos.

Gyorsan elrepült az idő, észre se vettük, már vége is volt a vacsorának. A hazafelé vezető út pedig... nos, filmbe illő volt. A Pohorje hegyoldalán lenyugvó nap fényében, a friss esőillatban egyszerűen varázslatos érzés volt. Kornéllal, Flavioval és Blázssal beszélgettünk a buszon arról, hogy melyik nyelvben hogyan hangzanak a szavak, próbálgattuk egymás nyelvén kimondani őket, kerestük a hasonlóságokat és nevetgeltünk a vicces kiejtéseken. Mire hazaértünk, teljesen kimerültem – ez a nap sokkal több volt, mint munka. Lefeküdtem, és pillanatok alatt elaludt.

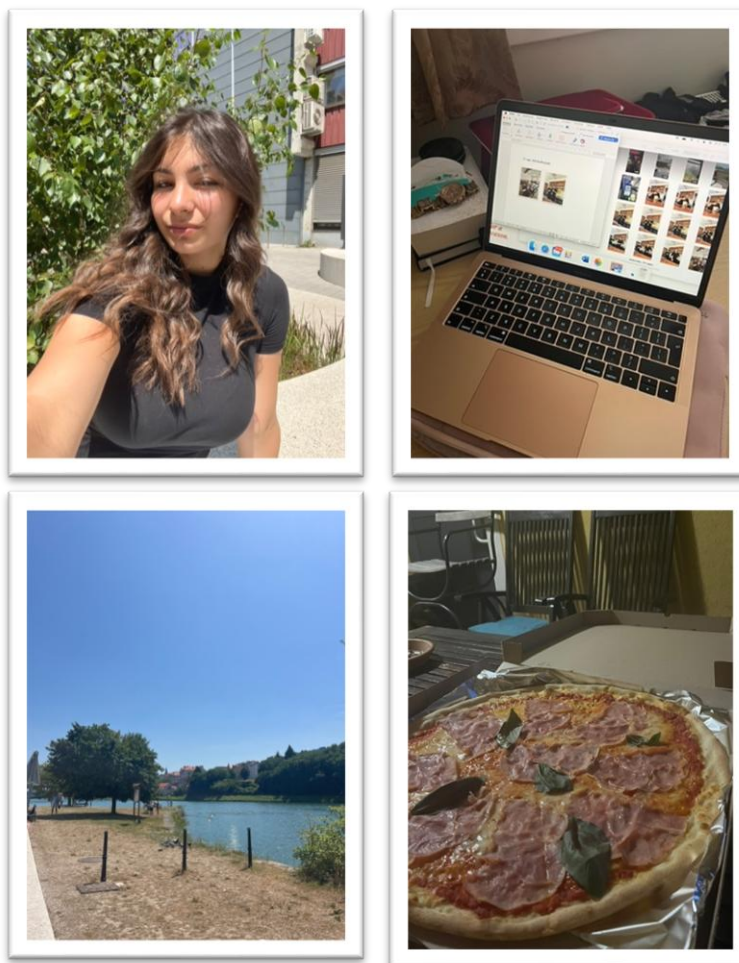
15. nap: 2025.06.05 (szombat)

Ez a szombat végre egy igazi szabadnap volt – hétvégén nem kellett dolgoznom, úgyhogy kipihentem magam rendesen. Sokáig aludtam, aztán nyugodtan összepakoltam a kis táskámat, és elindultam ebédelni az Europarkba.

Ebéd közben előkaptam a laptopomat, kicsit dolgozgattam, írtam a munka naplóm, majd ebéd után is ott maradtam a Spar teraszán, mert csodálatosan szép idő volt. Sütött a nap, kellemesen meleg volt, és annyira jól esett végre a szabad levegőn lenni, nem csak a szobában üldögni. Ez volt az a nap, amikor igazán éreztem, hogy megengedhetem magamnak a lassúságot – és milyen jólesett!

Megvártam, míg a reggeli műszakból megérkezett Aliz, a barátnőm, majd, amikor ő is megebédelt, együtt még körbenéztünk egy kicsit a plázában. Nem volt semmi különösebb célunk, csak úgy „plázáztunk”, sétálgattunk, beszélgettünk, élveztük a szabadidőt.

Aztán hazamentünk, és folytattuk a napot egy igazi csajos esttel: pizzát rendeltünk, beszélgettünk, nevetgettünk. Jó volt kettesben lenni vele, egy kicsit kiszakadni a munka és a programok pörgéséből.

16. nap: 2025.06.06 (vasárnap)

Ez a nap tényleg a pihenésről szólt – minden szempontból. Egész nap otthon voltunk a lányokkal, senkinek nem volt semmi kedve semmihez, szóval klasszikus „fekvős napot” tartottunk. Aludtunk, filmet néztünk, egyik oldalunkról fordultunk a másikra, majd ismét vissza. Hajmosás, kis arcápolás, csajos dolgok – tényleg totális relax, semmi rohanás, semmi teendő.

Este viszont elindultunk a búcsúvacsoránkra az Ancorába – az utolsó vacsoránk ebben az étteremben, az utolsó vasárnapunkon. Megható pillanat volt, valahogy mindenki érezte, hogy lassan véget ér ez a kis közös kaland.

Én ismét a kedvencemet választottam: gorgonzolás tésztát. Tökéletes lezárása volt ennek a nyugis napnak – egy finom vacsora, jó társaságban, egy kicsit nosztalgikus hangulatban. Már most hiányzik az, ami még el sem múlt teljesen.

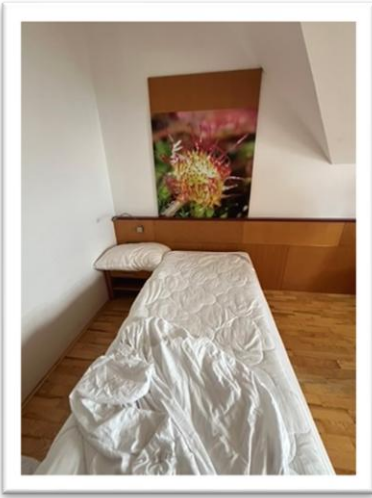
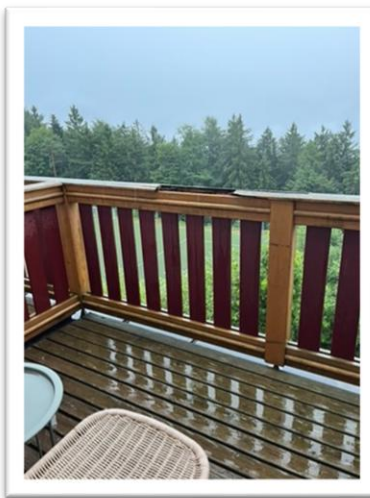
17. nap: 2025.06.07 (hétfő)

Hétfő reggel kipihenten indultunk neki az új hétnek, bár az időjárás valami egészen mászt gondolt! Hatalmas vihar volt, villámlott, dörgött, szóval a gondola természetesen nem indult el időben. Szerencsére fél óra múlva kicsit csillapodott az ítéletidő, és végül elindultunk felfelé.

Ezen a napon Pannával ismét a housekeepingbe kerültünk. Iszonyatosan jól ment a munka – mintha teljesen összezsizsolódtunk volna. Lehúztuk az ágyakat, új lepedőt húztunk, mindent frissítettünk, csillogott-villogott minden a kezeink alatt. Már tényleg rutinosan ment minden, szinte szavak nélkül értettük egymást.

Bár az eső és a szürke ég kissé nyomasztóan hatott a hangulatunkra, a lendületet nem veszítettük el. Ebédeltünk a többiekkel, jókat nevettünk, és mire észbe kaptunk, a napnak szinte vége is lett. Rengeteg szobát megcsináltunk, és a végére rendesen elfáradtunk – érezhetően minden porcikánk dolgozott ma.

Hazafelé már nem volt kedvünk semmihez – az eső még mindig zuhogott, szóval otthon maradtunk, betakarózva, melegben, csak pihenve.

17. nap: 2025.06.08 (kedd)

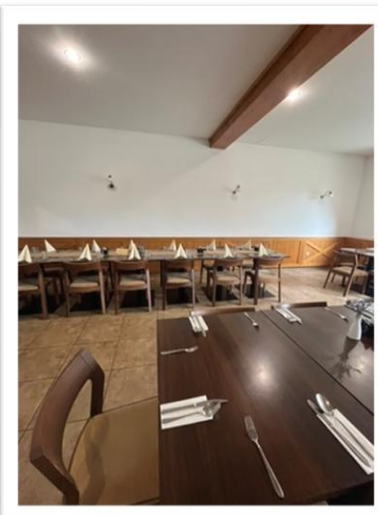
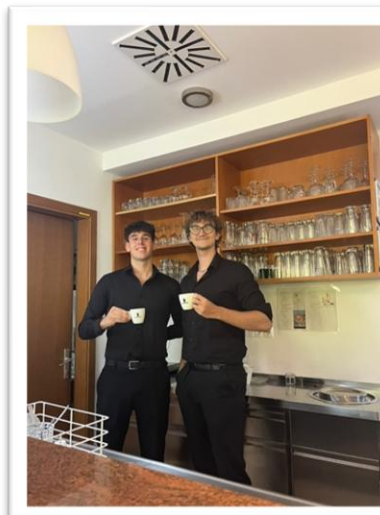
Ezen a napon ismét délutános voltam, és már reggel éreztem: ez egy laza nap lesz. Igazából örültem neki, mert a pénteki délutános műszak annyira jó élmény volt, hogy alig vártam, hogy megint ebbe az időszávba kerüljek.

Ahogy megérkeztem, szinte minden elő volt készítve – az előttem dolgozók igazi kisangyalok voltak, minden készen állt a vacsorához. Ezért aztán nem is kaptam rögtön feladatözünt, hanem inkább segítettem, ahol tudtam. A lobbyban besegítettem a fiúknak egy kicsit, majd lent a bárban kezdtem el rendet rakni – szalvéták, poharak, pultok, meg minden, ami a kezem ügyébe akadt. Jó érzés volt nyugodtan, saját tempóban tenni-venni, főleg, hogy az egész hely szinte lélegzett egyet a nap végén.

A vendégek lassan szállingóztak be vacsorára – ma különösen sok atléta volt a szállodában, ami rögtön feltűnt abból, ahogy mindenki tudatosan, egészségesen pakolta össze a tányérját. Zöldség, csirke, víz, fegyelem.

Evával voltam egy műszakban, akit kint talán a legjobb barátnőmnek mondanék. Tényleg olyan összhangban tudunk együtt dolgozni, hogy néha már fél szavak nélkül is értjük egymást. Ez nagy kincs itt, hiszen minden nap más és más, de a jó társaság mindig stabil pont marad.

Nem történt semmi különös, de valahogy pont ez a nyugalom volt most jól. Egy csendes nap is lehet része egy emlékezetes nyárnak – és végül is erről is szól az Erasmus: nemcsak a pörgésről, hanem a pillanatokról, amikor csak vagyunk, figyelünk, nevetünk, és szép csendben megéljük, hogy jó helyen vagyunk

18. nap: 2025.06.09 (szerda)

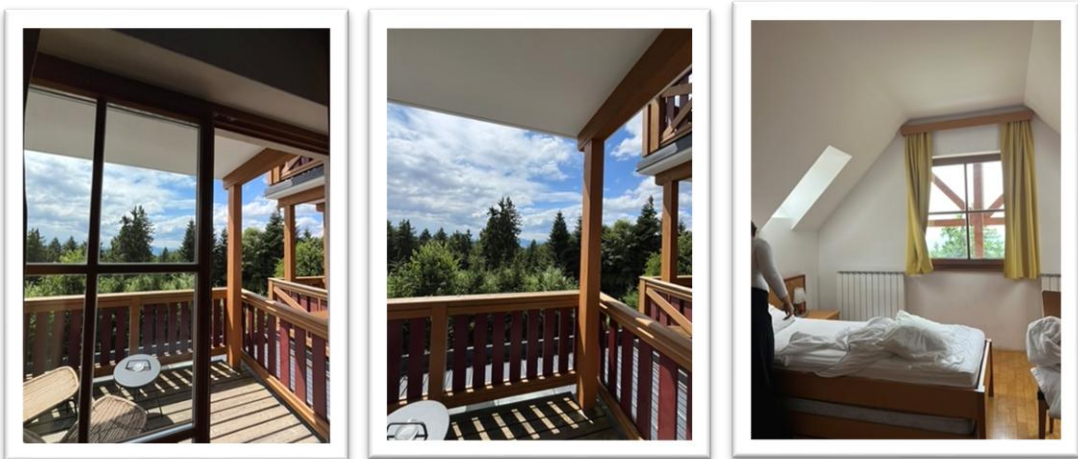
Elérkezett a nap, amit nem annyira vártam és aminek a közeledtét nehéz volt elfogadni. Az utolsó munkanapom. Meglepően jó érzésekkel indultam neki, főleg, hogy tudtam: a csütörtök már szabadnap lesz, így ez az utolsó nap lehetőséget adott a méltó búcsúra.

Reggel 7-kor Pannával együtt indultunk munkába, és szinte mesébe illően nyugodtan indult a nap. A manager még nem volt bent, így a recepciós azt mondta, maradjunk csak a lobbyban, kávézgassunk, törölgessünk le pár asztalt, ha kedvünk van. Egy teljes óra jutott arra, hogy Kornéllal és Pannával beszélgessünk, nevetgéljünk – mintha az élet egy kis ajándékkal köszönt volna el tőlem.

Aztán mikor megérkezett a manager, rögtön kiderült, hogy egy csapatépítő tréninges csoport érkezik tíz körül, így előkészítettük a télikertet: megterítettünk egy gyönyörű körasztalt, felmostunk, rendeztük a székeket, előkészítettük a vetítőt – minden apróságra figyelve.

Ezután ebédeltünk, majd átkerültünk a housekeepingbe, ahol pár szoba várt ránk – de most két új lány is jöttek segíteni, így szinte szupercsapatként működtünk. Tényleg minden ment, mint a karikacsapás. A takarítónők is nagyon kedvesek voltak, életvidámak, és közben még beszélgetni is tudtunk velük. A szobákból a kilátás egyszerűen lenyűgöző – ahogy a napfény beáradt az ablakon, és a távolban a hegyek, a zöldek... rájöttem, hogy ezt a látványt el fogom vinni magammal.

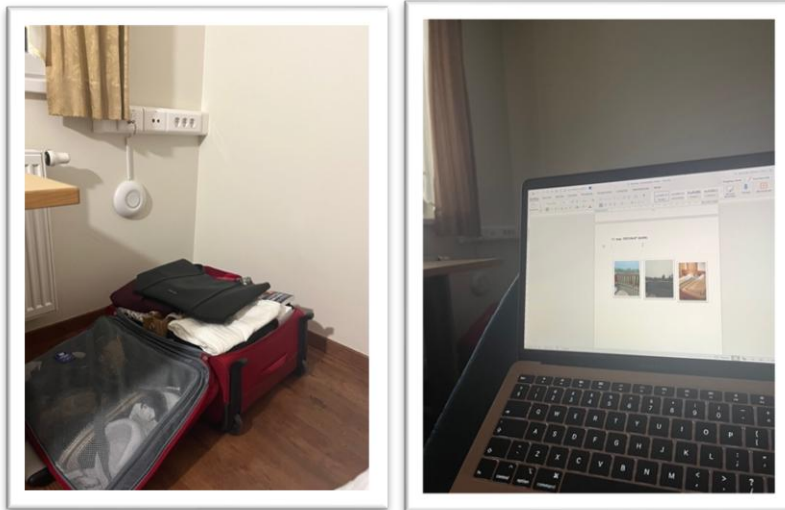
A munka annyira gördülékenyen ment, hogy egy órával korábban végeztünk, és meglepetésünkre haza is engedtek. Hálásan megköszöntük, és én személyesen is elköszöntem mindenkitől, akit el tudtam érni. Tudtam, hogy nem fogok már visszajönni ide dolgozni, nem húzok többé egyenruhát, nem fogok többet felmenni a gondolával. Visszaadtam a gondola kártyámat. És közben a szívem egy része ott maradt.

Otthon kipihentem magam, már a csomagoláson járt az eszem. Este a barátnőmmel elmentünk szuveníreket nézni a szeretteinknek. Ez a nap is elsuhant, de közben örökre megmaradt. Az utolsó munkanap, ami nem a vég volt, hanem egy csodás fejezet zárása.

19. nap: 2025.06.010 (csütörtök)

A mai nap nem volt különleges eseményekkel teli – mégis minden mozzanatát áthatotta az a tudat, hogy ez már az utolsó teljes napom itt. Egyfajta furcsa lecsendesedés volt: már nincs mit csinálni, csak még egyszer körbenézni, még egyszer érezni, még egyszer semmit tenni.

Sokáig aludtam. A testem már tudta, hogy nincs több reggeli műszak, nincs több gondolás utazás, nincs több munka. Aztán nekiláttam bepakolni a bőröndöt – ez sosem csak logisztikai kihívás, hanem érzelmi is. Mert hogyan férne el három hétnyi élmény, nevetés, eső, munka, barátság, pizza, panoráma és szívszorító búcsú egyetlen táskába

Délben elmentem ebédelni a barátnőmmel az Europarkba – mintha csak egy átlagos nap lenne, de közben már ott motoszkált bennem, hogy ez most az utolsó ilyen közös ebéd itt. Aztán ő dolgozni ment, én pedig hazajöttem, és már éreztem, hogy vége van ennek az időszaknak. Írtam a munkanaplómat, tanultam, filmet néztem, haját mostam – és közben lassan búcsúztam. A helytől, az emberektől, az érzésektől, önmagamtól is, aki itt voltam.

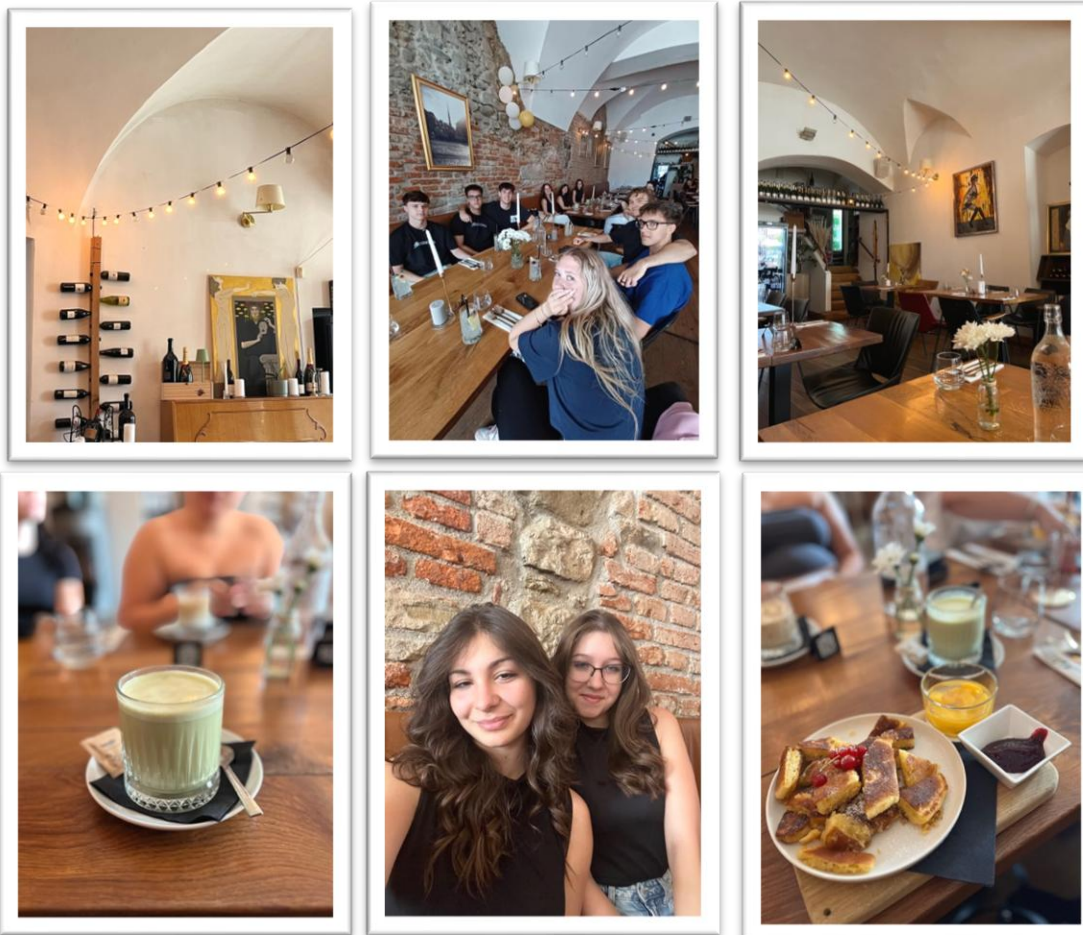
A nap igazi, szívet melengető meglepetése akkor ért, amikor a munkatársaim hazaérkeztek: átadtak nekem is az elegáns borítékot, benne a cég által aláírt recommendation letterrel és – teljesen váratlanul – 50 € készpénzzel, mellé pedig egy személyes üzenetet a managertől, amelyben megköszönte a munkánkat, sok sikert kívánt a jövőben, és jelezte, hogy bármikor szívesen visszavárnak, különösen a síszezonban; annyira meghatott ez a gesztus és a rólunk írt kedves sorok, hogy alig bírtam visszatartani a könnyeimet – tényleg a szívemig hatolt.

Nem volt könnyű, de szép nap volt. Olyan nap, amikor már nem történik semmi – mert minden fontos már megtörtént.

20. nap: 2025.06.011 (péntek)

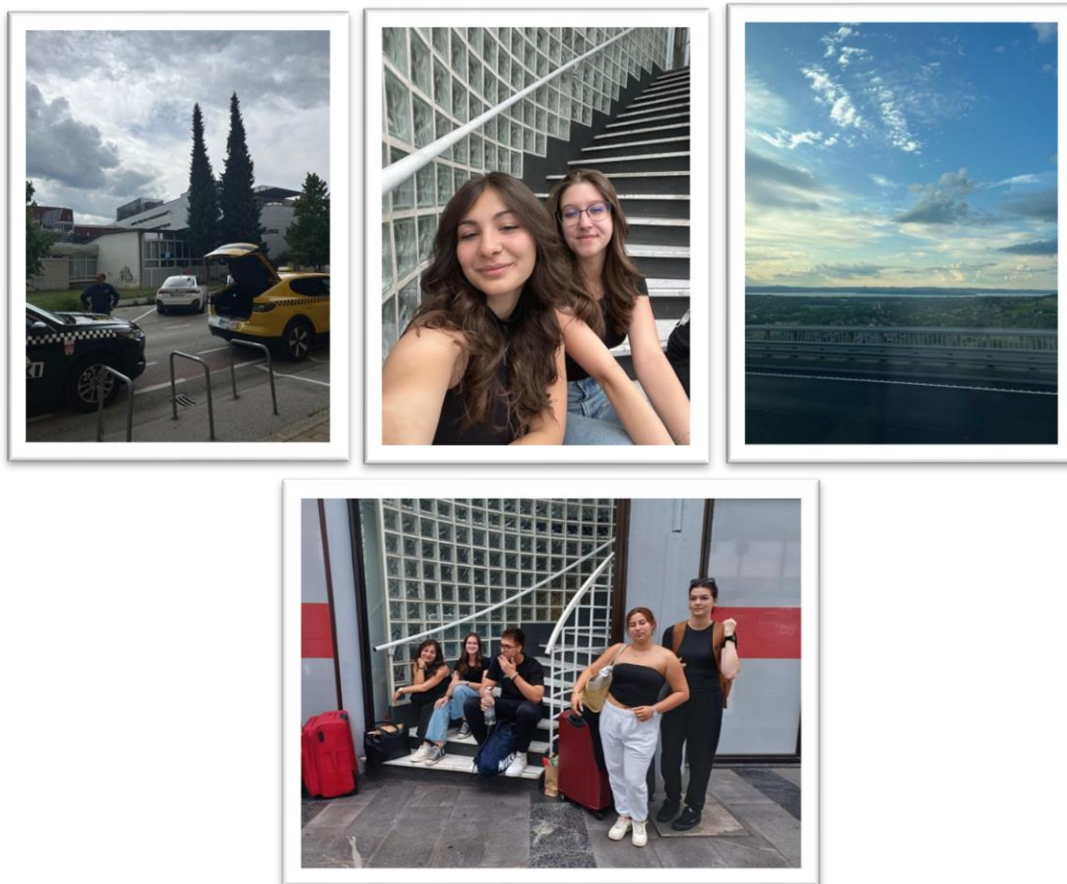
Elérkezett a búcsú pillanata: az utolsó nap reggelén még találkoztunk mentorunkkal, Marushával egy csodás brunchozó helyen, ahol a ZNI vendégeiként mennyei palacsintát ettünk, és én egy jéghideg matcha lattét választottam, ami bearanyozta az egész napot. A hangulat nagyon baráti volt, Marusha szinte már anyukánkká vált az elmúlt hetek alatt.

Megkaptuk az okleveleinket, visszajelzéseket hallgattunk meg a munkahelyeinktől, amelyek tele voltak elismeréssel és szeretettel – felemelő érzés volt hallani, mennyire megszerettek minket, épp úgy, ahogy mi is őket.

A búcsúfotózás után visszatértünk a szállásra, lezártuk a hivatalos dokumentumokat, és megkaptuk a deposit visszatérítést is, hiszen mindent rendben találtak. A taxival az állomásra érkezve kiderült, hogy Flixbuszunk másfél órát késik – így kártyázással, beszélgetéssel és embelemzéssel ütöttük el az időt. Amikor végre megérkezett, felszálltunk, és meg sem álltunk Budapestig. Ott én már különváltam a többiektől, mivel a bátyám diplomaosztójára siettem, így könnyes búcsút vettem a csapattól.

Ahogy most visszatekintek erre a különleges időszakra, szinte hihetetlen, mennyi élmény, tapasztalat és érzélem fért bele ezekbe a hetekbe. Egy idegen városból otthon lett, ismeretlen emberekből barátok, és a munkahelyből egy olyan közeg, ahol nemcsak dolgozni tanultam meg, hanem együttműködni, alkalmazkodni, fejlődni és önmagam lenni. Minden nap új kihívásokat és örömeket hozott, és minden egyes pillanat hozzátett valamit ahhoz, akivé itt váltam.

Maribor több lett egy városnál – emlékezetes reggelek, napfényes teraszok, esőáztatta gondolautak, közös nevetések és megható búcsúk helyszíne lett. Nemcsak a szakmai tudásom, hanem az önállóságom, az önbizalmam és a világ iránti kíváncsiságom is gyarapodott. Hálás vagyok minden találkozásért, minden kedves szóért, minden kihívásért, és minden apró történésért, ami most már örökre az emlékeim része.

Ez az élmény nem ér véget a hazautazással – amit itt kaptam, az velem marad.
Köszönöm, hogy része lehettem ennek az útnak!